

A Központi Lap gondozóinak. — Mellékelve küldjük az 1920 — 21 — 22 évi Központi Lap egybefoglalt tartalomjegyzékét és címlapját. Szépen kérjük, szíveskedjenek azt a három évfolyamhoz csatolva, mielőbb beköttetni. T. i. a három évfolyamot egy könyvbe.

Sokaknak. — Miután a Lujzanyomda a nagy posta költség miatt mindenhova el nem juttathatja hálás köszönetét az elmékedési könyvre küldött nagylelkű felülfizetésért, ez úton rója le forró hálóját s egyben boldog anyánk nevében többi Jótévőinek is alázatosan köszöni a nyomda adósságának törlesztésére és nagyon szeretett kedves nővéreink lelki vigaszára tervbe vett egyéb nyomtatványok költségeire küldött szeretetadományukat. Isten fizesse meg!

Főlszólítás. — Szeretettel értesítjük kedves nővéreinket, hogy a Központi Lap hálásan fogadja mindenféle épületes megtérési történelmek leírását, amelyet a szegény betegek látogatása alkalmából, vagy a kórházi ápolás közben tapasztaltak. Ezek a történelmek rendszerint igen meghatók és tanulságosak. A kedves nővérek, akik a szegényeket látogatják, vagy évek hosszú során át a kórházakban működnek, bizonyára sok olyan megható esetnek voltak tanúi, amelynek közlését mindenki szívesen hallgatná.

A tót provinciában meghalt kedves nővéreink.

A nővér neve:	Kor:	Hiv.	Hol:
Czauner Ilona Karitina nőv.	29	11	Rimaszombat.
Martinsek Margit Franciska n.	57	40	Nyitra iskola.
Lusztig Anna Vincencia nőv.	38	20	Trencsén kórház.
Zenz Adel Jozefa nőv.	75	52	Jundorf.

R. I. P.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

9. ÉVFOLYAM. 1923. 2. SZÁM

TARTALOM: Jézus szents. Szíve, hiszem, hogy szeretsz engem. — Egy nap sz. Vince életéből. — Hivatásunk szépsége. — A szeretet vetítő fénye mellett. — A keresztes hadjárat. — Az Eucharisztikus Leány-szövetség Budaörsön. — Gyöngyösi nővéreink működése. — A csodás érem. — A piliscsabai misszióház jubileuma. — Almeras gen. atya élete. — A zöld skapuláré. — Kalauz. — Sirhant az idegenben. A testvér provincia gyásza. — Kérdések-feleletek. — Meghalt nővéreink.

Jézus szentséges Szíve
hiszem, hogy szeretsz engem.

Amit úgyszólván szabad szemmel látunk, annak elhívése nem kerül nagy erőfeszítésbe. A jászol, a keresztes, az oltár, ahol Jézus irántunk való szeretetből az ostya fehér színében éjjel-nappal virraszt fölöttünk s velünk marad a világ végezetéig, megannyi élő valóság és szemléltető oktatás ahhoz, hogy Jézus szentséges Szíve menyíre szeret minket.

A szavaknál hangosabban beszél a tett. Jézus jósággal és szeretettel teljes Szíve az irgalomnak, türelemnek, megbocsátásnak, az odaadó szeretetnek szakadatlan tényeivel pecsételi meg e szavak igazságát: *Jézus Szíve szeret engem.* A gyóntatószék, az áldoztató rácsozat egy-egy emlékoszlop ezzel a felírással: *Jézus Szíve szeret engem.* S hacsak hitellen, vagy teljesen vak nem vagyok, be kell látnom és fennen vallanom: *Jézus Szíve szeret engem!*

De most megfordítom a kérdést és kérdelem magamtól: Jézus szentséges Szíve higgyem-e, hogy én szeretlek téged? Ha irántad való szeretetemet szavakban nyilvání-

tom nincs-e oka környezetemnek, hogy kétségbe vonja állításomat? Mily cselekedetek tanuskodnak amellett, hogy igazán szerettek téged?

A tettekben megnyilatkozó Jézus-Szíve-tisztelet, Istennek legyen hála, kis tartományunkban is mindjobban virágzásnak indul s már itt is, ott is szép gyümölcsöket terem. Így pl. kitűnnek főképen egyes vidéki kórházaink, köztük különösen Kaposvár, ahol a szentséges Szívet szerető kedves nővéreinknek sikerült a betegek közt meghonosítani az első pénteki áldozást. Megható jelenet, mikor egy-egy teremben valamennyi katolikus beteg bizalomteljes tekintettel néz a fehér szent Ostya felé s hittel fogadja a benne elrejtőzött jóságos isteni Szívet.

Vannak betegek, akik 6-7 hónapot, majd egy évet töltenek a kórházban s egyszer se mulasztják el az első pénteken az engesztelő áldozást. Sokan, akik a nagy kilenced befejezése előtt kimennek a kórházból, megigérik, hogy folytatják. Megezik nem egyszer, hogy olyan beteg jön a kórházba, aki már 10-20 sőt 30 éve nem gyónt s nem is volt szándéka megtérni. A jó példának ereje azonban legtöbbször diadalmaskodik rajta. Mivel a teremben minden katolikus elvégzi gyónását, ő se akar a többi mögött maradni s így gyakran valóra válik a szent ígéret, hogy: *Szívemben a bűnösök az irgalom feneketlen tengerét találják.* Majd pedig: *A lelkek üdvén fáradozóknak kegyelmet adok, hogy a megátalkodott bűnösöket megindíthassák és megtéríthessék.*

Bár minden kórházunkban megkísérelnék a kedves nővérek az első péntek megülését engesztelő áldozással! Mily nagy vigasztalást szerezni vele Jézus szentséges Szívének! Mennyi erkölcsi jónak volna ez forrása! Minden esetre módjával, szerényen, tapintattal és okossággal kell eljárni, úgy a betegeket, mint az orvosokat illetőleg. A túlnagy féltékenységnek és bátortalanságnak ne adjunk helyet. Ha a gonoszok leplezetlenül, szinte erőszakkal terjesztik a gonoszság elveit, miért volnánk mi, Jézus harcosai gyávák és határozatlanok a szent ügynek érdekében?

Szép volna, ha a hó első péntekét, amikor egy teremben többen áldoznak, minél kedvesebbé, minél vonzóbbá tennék a betegek számára. Így pl. egy szép kis oltár virágokkal és Jézus Szíve szobrával, vagy képével díszítve, nagyon előmozdítaná az ünnepi hangulatot s a betegek áhíthatát. Jézus Szíve szelíd képének szemlélete már magában véve is bizalmat és jóleső érzést vált ki a szemlélő lelkéből. Meg lehetne szentelni és a többi napoktól mintegy megkülönböztetni ezt a napot oly módon, hogy pl. délután, alkalmas időben Jézus Szíve litániáját, vagy egy-két, Jézus Szívéről szóló imát a betegeknek előimádkoznak. Ilyen kis gyakorlatok mély benyomást tesznek, széppé és vonzóvá teszik vallásunkat.

Iskolaházainkban a gyermekek között szintén épületes mértékben terjed és virul az első péntek megszentelése. Ez a szemmel látható buzgóság arra a vigaszteljes reményre jogosít, hogy a Szent Szív kultusza, amely az ártatlan, ifjú gyermeklelkékben mélyen meggyökerezett, nem fog azokból kivészni s ennek folytán az új generáció minden családjának tűzhelyén Jézus szent Szívének szeretete is lobog majd és akkor bátran remélhetünk egy szebb jövőt.

Nem a sokféleség, hanem a jónak állandósítása mindenben a fődolog. Azt a keveset, amit a szent Szív tisztelétének előmozdítására megtehetünk, tegyük meg buzgón és kitartón, akkor bizvást remélhetjük, hogy az Úr Jézus imálandó Szívébe írja nevünket s hogy életünkben, de főképen halálunkban e szentséges Szív lesz biztos menedékünk.

EGY NAP SZENT VINCE ÉLETÉBŐL.

Négyet üt az óra. A második ütés testét már nem találja abban a helyzetben, mint az első; lelke pedig fel-emelkedik Istenhez és elmerül benne. Azonnal fölkel, ke-

resztet vet magára, szenteltvizet vesz, térdeire ereszkedik, alázatos hódolattal imádja Istenét és köszöni az új napjótéményét. Mélyen lehajtva fejét, kéri és fogadja Urunk szent áldását.

Ezt a lelkiismeretes pontosságot a négyórai fölkelésben követi nemcsak fiatal éveiben és egészséges korában, hanem akkor is, amikor lázas állapotban álmatlanul töltötte az éjszakát és hű marad e szokáshoz aggastyán korában is, egészen utolsó súlyos betegségeig.

Imádság után rendbe hozza nyughelyét és siet, hogy első lehessen a templomban. Magas kora és dagadt lábaidacára, mindig megelőzi a nálánál fiatalabb és egészségesebb rendtársait. Szíve örül, ha lelki családját kora reggel Urunk előtt egybegyűlni látja. Bármennyire is túl van terhelve munkával, sohasem hiányzik az elmélkedéstől és a reggeli imától. A közös imára, főképp a jól végzett elmélkedésre nagy súlyt fektet. Az elmélkedés szerinte az a lelkimanna, amit naponkint reggel szednünk és amivel táplálkoznunk kell, hogy az élet sivatagján átvonulván, erőtellenül el ne vesszünk.

Meg is látszik rajta, milyen mennyei érzelmeket fakaszt lelkében s milyen erőssé teszi őt ez a szent éték. Utána szavaiból még több hit, szeretet és jószág áradoz. Arca szinte ragyog, mint egykor Mózesé, az Istennel való társalgás visszfényétől. Az alázat, türelem és önmegtagadás erénye még vonzóbban kidomborul tiszteletreméltó valóján.

Az elmélkedés fontosságát nem győzi eléggé ajánlani gyermekeinek és mindazoknak, akik lelkiületet óhajtanak élni. Hetenkint számon kéri övéitől az imaisméllésben, hogy miképpen elmélkednek. Ez a gyakorlat kitűnő eszköz az újonnan belépők részére, hogy jól elsajátsítsák az elmélkedés helyes módját.

Az imaisméllés után maga imádkozza elő a Jézus nevéről szóló litániát és lángoló szeretettel hangsúlyozza 3-szor megismételve a fohászt: *Jesu pater pauperum!*

Ezután elvégzi szent gyónását, — mert szent Vince majdnem mindennap gyónt, — habár gyóntatója alig talált

anyagot a feloldozásra. Az isteni Bárány szentséges vérében teljesen megtisztult lélekkel még jó ideig készül a szent misére. Nem csoda tehát, ha mint egy második Krisztus lép az oltár elé. Mindenki, aki misézni látja, meg van hatva a rajta szétömlő áhítattól. Önkénytelenül arra gondolnak, akit az oltárnál képvisel: az Úr Jézusra. Bensőséggel, mély tisztelettel, félig hallható, kellemes hangon mondja a szent misét. Nem gyors és nem lassú; a félórát nem lépi át.

Miséjének elmondása után hallgat még egy másikat, melynél nem egyszer legfiatalabb papjának minisztrál.

Ünnepnapokon és a nyilvános, ünnepélyes istentiszteleinél jámborsága még szebb fényben tündököl. Minden legkisebb szertartásra előre gondol és pontosan betart minden előírást és nem tűri, hogy valaki csak egyet is elmulasszon.

Ép oly gonddal végzi a közös breviáriumot. Oly lelkiösszeszedettséggel imádkozik ha egyedül van, mint mások jelenlétében. A napi fejezetet a Szentírásból mindig hajadon fővel, térdenállva olvassa.

Miután reggel majdnem 3 órát szakadatlan imádságban tölt, — a legkeményebb télnek idején is a templom kövezetén térdelve, mert sohasem engedte meg, hogy térdei alá szőnyeget terítsenek, — dolgozó szobájába siet. Reggelizni sohasem szokott. S milyen a szobája! Kicsiny, kályha nincs benne. A falak egyszerűen meszeltek. Egy asztal, két szalmaszék és egy szegényes ágy képezi berendezését. Egy fafeszület és a falra ragasztott szentkép a dísz.

Az Úrnak szolgálója munkába áll. Mint előbb Istennek, most teljes odaadással a felebaráti szeretetnek adja át magát. Mindenkinek joga és szabad bemenetele van hozzá. Válatlan jósággal fogadja a látogatókat, akár saját két lelkicsaládjához tartoznak azok, akár idegenek, egyformán szívélyes és figyelmes mindenik iránt. Közbevágás nélkül hallgatja meg a beszélőt és mielőtt válaszolna, kissé magába száll: tanácsot kér Istentől.

Saint Lazar a központ, ahol a szegény és gazdag, szolga és úr, a közelből és a messze tartományokból érkezők

találkoznak, akik a saját, vagy mások ügyes-bajos dolgában tanácsra és segítségre szorulnak. Alig történik valami a nagy világvárosban, amihez szent Vince tanácsa, közbenjárása, vagy imája nem járulna hozzá.

A gyakori látogatók különfélesége és nagy száma nem zavarja meg lelke nyugalma és szent egykedvűségét. Ő mindig ugyanaz. Azonban ez a már magában véve kimerítő munka sem elég neki. Szívének nagy szeretete útra készíti. Napjában egyszer, sőt nem ritkán kétszer is bejárja a város zajos utcáit, hogy valamely elhagyatott városrészben egy szegénynek kunyhójába vigaszt és segítséget vigyen. Majd a börtönbe, majd a királyi udvarba, majd meg egy zárdába, avagy kórházba siet. Egyszóval, mint Isten küldötte, mint a szeretet angyala jelenik meg mindenütt, ahol testi-lelki baj ütött tanyát, ahol a szegények, vagy az ország sorsa közbenjárására és bölcs tanácsára szorulnak.

Hetenkint elnököl a szeretet hölgyei és az urak összejövetelén. Püspökök, zárdafőnökök, orvosok hívják fontos ügyek elintézésére végül házukba. Akár gyalog, akár kocsin megy, útközben is jól fölhasználja idejét. Imádkozik, vagy pedig valamely tervezett műnek, előadásnak módzatain gondolkodik. Az utca lármája, a királyi udvar pompája nem zavarja lelkiösszeszedettségében.

Óránkint legalább négyszer gondol Istenre. Óraütéskor leveszi kalapját és az égre tekint. Máskülönbetekintetét mindig szerényen a földre szegi. Ha kocsin megy, rendszerint behunyja szemét s csak olykor-olykor néz föl, hogy a fészületre tekintsen. A déli és esti harangszóra, bármily nagy néptömeg közt legyen is, letérdel és imádkozik. Ő nem lát senkit, habár a sokaság csodálattal tekint rá. A gyermekek is kiáltják: „Nézzétek, ott megy a szent!”

A szeretet útjairól végre hazatér. Nem egyszer széles köpenye alatt egy-két talált gyermeket hoz magával, akiket a szeretet leányainál helyez el. Hazaérve mindenk előtt üdvözlő és imádjá Mesterét és köszönti a boldogságos Szűzet, akiknek távozása előtt is följánlotta ügyeit. Későre

jár már az idő s mégis gyakran hosszas imadásba merül a legszentebb Oltáriszentség előtt. Mélyen alázódik, mintha mit sem tett volna Istenért a nap folyamán.

Innen az ebédlőbe megy. Ha a társulat még ott van, rendesen az utolsó helyre ül, a dolgozó testvérek mögé. Nem fogad el kivételt az ételben, sőt az amúgy is szegényes táplálékba még keserű port vegyít és szemrehányást tesz magának, hogy nem érdemli meg a kenyeret, amit mások kerestek. Ha későn jön az ebédlőbe, örül ha észrevétlenül a maradékhoz juthat. Szigorú életmódja mellett megtartja még aggkorában is az Egyház által előírt böjtöt. Ezenkívül hetenkint kétszer vállal önkéntes böjtöt.

Késő este van. Saint Lazarban már mindenki mély álomba merült. Csak szent Vince viraszt még. Éjjel épen úgy dolgozik, mint nappal. Hazajövetkor egy halmaz fontos levél várja. Az ország minden részéből, sőt idegen világrészekből is érkeztek világiaktól és szerzetesektől fontos kérdések és kérések, amelyek mielőbbi feleletre várnak. A legkisebbnek épen olyan gonddal és jószággal válaszol, mint az ország nagyjainak.

Ezenkívül szabályszerűen ír időről-időre a társulat minden házának. Közli velük javaslatait és értesíti őket a családban történt jó, vagy kellemetlen eseményekről. Levelei szinte folyóiratszerű kimutatást képeznek a társulat műveiről és fejlődéséről.

Már éjfél ut az óra. Végre kis pihenésre tér. Előbb azonban még ostorához nyúl és a nap folyamán elkövetni vélt hibái miatt keményen megostorozza magát. Országos csapások idején, vagy lelkicsaládjában felmerült bajok alkalmával, főképp ha egyik-másik házban nagyobb hiba esett, még szigorúbban vezekel. „Bűneim minden bajnak a forrásai szokta mondani — méltányos, hogy elégtételt nyújtsak Istennek.” Az ostorozáson kívül hegyes lemezekkel ellátott vezeklőövet is használ, amit olykor-olykor szörzsákkal vált föl, melynek pusztá szemlélésétől is megborzad a néző.

Végre letérdel, hogy a nap utolsó imáját elvégezze.

Különös gonddal készül naponkint a halálra. Fekhelye kemény szalmazsák, még lepedő sincs rajta. Szerényen lepihen, de az üdítő álm nem egyszer messze elkerüli. Gyötrő láz emészti. Nyitott, fájdalmas lábsebei kínozzák. Álmatlanul töltött éjszakáit imával szenteli meg, vagy pedig lelki családja szent érdekeivel foglalkozik.

Életének csupán utolsó évében tűri, hogy más szobába vigyék, ahol kissé be van fűtve, s hogy függönyt tegyenek ágyára. És a szent aggastyánnak — habár élete utolsó napjáig csak szalmán fekszik, — mégis kínos gyötrelmet okoz ez a figyelem.

Ime, ez egy nap szent Vince atyánk életéből. Ilyen tartalmas, szent napok sorakoztak egymás mellé évről-évre s ezek alkották azt az erényekben és érdemekben oly gazdag életet, amely bámulatba ejti lelki családját, az Egyházat, a mennyet és a földet. S ez a dicső, nagy Szent Vince, a mi jóságos, édes atyánk.

Hivatásunk szépsége.

A kórházak, szegényházak, fogházak és elmeegógyintézetek.

A szenvedő Úr Jézus.

Vonzó foglalatosság a betlehemi, majd az egyiptomi kised Jézus gondozása a bölcsődékben s az óvodákban, az ártatlan, mosolygós gyermekek személyében. Előkelő tisztség a korban és bölcsességben növekedő ifjú Jézust szemlélni és szolgálni az iskolákban, árvaházakban és a serdülő, tiszta, ifjú leánylelkekben. Megható ténykedés a szegény ács fia, Jézus elrejtett munkás életének utánzása az egyszerű, házi foglalkozásokban. Magasztos dolog a lelkeket kereső isteni Mester követése apostoli útjain. De mindezek köré mintegy dicsfényt körít a megalázott, megvetett, szenvedő Megváltó részvétteljes ápolása a kórházakban, szegényházakban, fogházakban és elmeegógyintézetekben.

A Golgota véres halmán lejátszódott első nagy tragédia óta a szenvedő Úr Jézus a hősies szeretetnek és nemes részvétnek legvonzóbb középpontja. A kereszt gyalázatfáján kinszvedett isteni Megváltó titokzatos mágnes, mely a nemesen érző, nagy lelkeket magához vonzza. Jézus maga mondotta: „*Ha felmagasztaltatom, mindeneget magamhoz vonzok.*“

A pogány világban ismeretlen volt a részvét és gyöngéd szeretet a betegek és szenvedők iránt. Az öregeket, betegeket, vagy egyéb nyomorban sinylődöket egyszerűen hagyták elpusztulni. A Megváltó születése előtt a szegény néposztály örökös rabszolgaságra volt kárhoztatva.

Jézus megható példájával nemesi rangot adott a szegényeknek és szenvedőknek. A jámbor keresztények mindenkor a megvetett, megalázott isteni Mestert látták bennük.

A kereszt gyalázatfáján annyi kint és gyötrelmet szenvedett Üdvözítő iránti részvétből már az első keresztények példás módon felkarolták a szegényeket és betegeket. Tudjuk az Egyház történetéből, hogy az első keresztények közül sokan eladták egész vagyonukat és a pénzt a szegények javára, az apostolok kezébe letették. Egyedül üdvözítő Egyházunk a szenvedők iránti részvevő szeretetet örökségképen vette át magától Jézustól s a mai napig híven megőrizte, ápolta, fejlesztette és nemesítette. A Szentséges Atya mindenkor első, ha nyomort kell enyhíteni.

1. Főnséges dolog a szegények és betegek közvetlen szolgálata. Elsőrangú nemes cselekedet, a kegyelem s nem a természet munkája. Természetszerűleg az ember idegenkedik a szenvedéstől, s irtózik a nyomortól. Hányan vannak akik még fejüket is elfordítják, ha szegénnyel találkoznak. A tapasztalat is tanúsítja, hogy addig, míg valaki gazdag és jólétnek örvend, nincs hijján a jó barátoknak, de mihelyt elhagyja a szerencse s nyomorba jut, mindenki elfordul tőle és magára hagyja. Ezt az elhagyatottságot átszenvedte az édes Jézus is keserves kinszenvedése napján. Azért oly kedves neki, ha szenvedő tagjaiban ráis-

merünk és szeretettel fölkaroljuk. Gondoljunk szent Veronikára, mily hősieb bátorsággal tör magának utat a néptömegben és részvevő szívvvel odanyújtja kendőjét az elhagyatott, szenvedő Megváltónak, hogy véres arcát letörülhesse. Mily csodás jutalomban részesítette ezért az isteni Üdvözítő! Nem kisebb a mi jutalmunk sem, ami azért a testi-lelki szolgálatért vár reánk, melyet a hit szellemében a szegényeknek és betegeknek nyújtunk. Ha nem is láthatóan adja át Üdvözítőnk imáandó fényképét, mint szent Veronikának, mégis bizvást remélhetjük, hogy minden szeretetteljes szolgálat egy-egy csestvonás lelkünk képén, amely mindinkább hasonlóbba tesz fönséges mintaképünkhöz *Jézushoz*.

Nemes cselekedet az elhagyott szegénynek felkarolása azért is, mert kizár minden önzést és földi érdeket. A természet nem talál benne semminemű kielégítést. Azok, akik a világ előkelő nagyjait szolgálják és betegségükben ápolják, — eltekintve az anyagi haszontól, amit érte kapnak, — meglisztelésnek örvendenek s nagyra vannak vele. Nevüket nem egyszer az újságok is agyondicsérik. Ellenben azt a másikat, aki valamely szegény viskóban, vagy közös kórtérben az elhagyatott szenvedők ápolásában emészli föl erejét, életét, az emberek figyelemre se méltatják. Sőt vannak, akik gúnyosan megmosolyogják, nem egyszer ócsárolják, hogy miért is olyan jó bolond. És mégis a hit szellemében tekintve a dolgot, ez utóbbi hasonlíthatatlanul nagyobb, fönségesebb, szebb, nemesebb cselekedet mivel, amelyet nem az emberek, hanem maga a nagy Isten és az ég angyalai csodálnak meg. Ha az újság lapjai nem is teszik közzé a rejtekben mívelt nemes tetteket, az nem vesztesség, hiszen az ég angyalai kitörülhetetlen betűkkel följegyezték azokat az örökélet könyvébe, amelyből majd az utolsó ítélet nagy napján maga Jézus, az isteni Bíró dicsőséggel olvassa fel az egész világ hallatára hű szolgálóinak neveit. — Mily öröme és vigasztalása lesz ez a szeretet leányainak, akik egész életüket fölemésztették a szegények szolgálatában!

2. Kiválóan szép és kívánatos a szegények és a betegek szolgálata, mert ez a társulatnak legvalódibb s legeredetibb műve és munkaköre.

Isten az Egyházban támasztott időről-időre lánglelkű egyéneket, akiknek szívét irgalommal és részvevő szeretettel telítette. Ezek tündöklő sorából kimagaslik szent Vince atyánk és boldog Lujza anyánk. Isten azt a küldetést bízta rájuk, hogy az akkori idők mérhetetlen nagy nyomorát enyhítsék, s az elhagyatottaknak mentő angyalai legyenek. Ez a krisztusi szeretet szülte a szeretet hölgyeit s ennek nyomán sarjadt a szeretet leányainak nagy serege. Ez a szeretet adott lélet szent Vince mindkét családjának.

A társulat történetéből világosan láthatjuk, hogy a szeretet legelső leányai mint egyszerű, falusi leányok kerültek a szeretet hölgyek mellé, akik Isten iránt való szeretetből, minden díjazás nélkül, önként vállalkoztak a szegények és betegek szolgálatára, akár a kórházakban, akár a magánházakban igényelték segítségüket.

Boldog Lujza mint a szeretetelegyesület elnöknője vette kezébe a mindinkább szaporodó tarka-barka leánysereg nevelését. Beléjük öntötte saját nagy szívének szeretetét, nemes részvétét és hitének szellemét. Mindnyájan tudjuk milyen eredményt ért el; mily épületes buzgósággal és szent önfeláldozással töltötték be első nővéreink szép munkakörüket. Ennek szemléleténél szent Vince maga csodálattal telt el és szent elragadtatással beszél konferenciáiban a szeretetnek a szegények szolgálatában meghalt leányairól.

Ez a tettekben megnyilatkozó szeretet a társulat szent öröksége, életfeladata. Kell-e ennél hathatósabb indítók, hogy szeressük és nagyrabecsüljük a szegények és betegek közvetlen szolgálatát? Nem nagy kegyelem és kitüntetés-e, ha az engedelmség ebbe a fönséges munkakörbe helyez bennünket? Nem kell-e hálából minden erőnket megfeszítenünk, hogy legelső műveink eredeti szépségükben megmaradjanak; hogy szentéletű első nővéreink nyomdokaiba lépve, ugyanolyan szeretettel szolgáljunk a betegeknek, mint ők tették?

Mivel a krisztusi szeretet a társulat szülőanyja, azért kell, hogy e szeretet fölismerhető legyen minden nővérben. A vonzódás és részvét a szegények iránt, a jó hivatásnak a legmegbízhatóbb jele és alapfeltétele. Enélkül a nővér, ha hordja is a szent ruhát, nem a szeretet leánya, hanem csak ápolónő. Az újjonnan belépőknek is ez a szeretet a legszükségesebb hozománya.

Meghalt nővéreink életrajza tanúsítja, hogy szent Vince és boldog Lujza igazi leányai mindig szívesebben ápolták az egészen szegényeket, mint az előkelő betegeket. Nagyobb örömet és vigasztalást találtak a szegényes, vidéki kórházban, mint a fényes, kényelmesen berendezett városiban.

Milyen nagyon igaza volt annak a jó nővérnek, aki mikor előkelő tisztségét engedelmességből egy szegényházzal fölcserélte, örömeiben így kiáltott föl: „Most érzem igazában, hogy a szeretet leánya vagyok.”

Szép és vonzó a szegények közvetlen szolgálata, mert nemcsak Isten előtt, hanem az ő angyalai és szentjei előtt is kedves. Szent Vince nagy lelkesedésében maga mondja: „Ha az ég angyalai a földre jöhetnének és hivatást választhatnának, valamennyi vagy a papnak, vagy a szeretet leányának hivatását választaná.” A nemes részvét és az önzellen szeretet olyan virág, amely nem e földről való, igazi hazája a mennyben van. Azért vonzódnak a szentek és az angyalok különös módon azokhoz, akiknek szívében gyökeret vert, virágozik és termést hoz ez a szép erény.

Kedves nővéreink az élet minden körülményében különös módon számíthatnak a szent angyalok és az ég szentjei pártfogására és oltalmára. A társulat története és Istenben megboldogult nővéreink életrajza e tárgyban több csodával határos esetet örökített meg. Gondoljunk csak a messinai földrengésre. A rettenetes csapás százezreket temetett a város romjai alá, de a szeretet leányai mindkét kórházban egytől-egyig életben maradtak. A katonai kórház egy pillanat alatt teljesen összeomlott, de a nővérek, akik éppen a templomban reggeli elmélkedésüket végezték, az első lökésre ideje korán

kimenekültek. Az alighogy nyugodni tért virrasztó nővér ágyastul úgyszólván a levegőben függött, csupán néhány szál gerenda tartotta ég és föld között anélkül, hogy a nővérnek legkisebb baja történt volna. Egy bátor katona életveszély között hozta le a szörnyű rom tetejéről.

A harctéren is, minden testi-lelki bajban és veszélyben, feltűnően kíséri az isteni Gondviselés és az ég angyalainak oltalma a szeretet leányát. Mily megnyugtató ez a gondolat kedves nővéreinknek, akik a szegények közvetlen szolgálatában elég gyakran végzetes veszélybe kerülnek. A szent angyalok legközelebb állnak hozzánk, tehát leggyorsabban segíthetnek rajtunk.

4. Szép és magasztos a felebaráti szeretet állandó s önzellen gyakorlása, mert vele sokat üldözött Egyházunk dicsőségét előmozdítjuk. Szépen írt erről egy jezsuita atya gyónó leányának, aki társulatunkba belépett: „A szeretet leánya az Egyház vigasza és legvalódibb leánya, aki hozzá hasonlóan a világ nagy kórházában önfeláldozó életével s lelkiismeretes ápolással gyógyítgatja a betegek ezreinek nemcsak testét, hanem a szeretet és türelem szakadatlan tényeivel balzsamot önt a társadalom erkölcsi sebeire és gátat vet a romlottságnak rohamos terjesztése elé. A szeretet leánya az Egyház védő bástyája ellenségeinek támadása ellen. Ha a hitellenek és eretnekek részéről támadás éri, reájuk hivatkozva mondja: Nézzétek a szeretet leányait!

Krisztus földi helytartói a társulat kezdete óta különös szeretettel tanúsítottak szent Vince kettős családja iránt. De a jelen mostoha időkben, amikor az ínség és a nyomor szegényházzá és kórházzá alakítja az egész világot, kettőzött gyöngédséggel és szeretettel halmozza el a Szentatyák mindegyike a szeretet leányait. Ez magában véve is hathatós serkentés arra, hogy csakugyan mint a megtestesült irgalom és szeretet leányai töltsük be magasztos munkakörünket a szegények közvetlen szolgálatában.

5. A szeretet műveinek szépségéről meggyőz minket

a világiak ítélete is. A világ csodálatra indul, ha a nővérek életét a kórházakban és szegényházakban, vagy más ilyenmű intézmény kereteiben közről megfigyeli. Lemonadásuk és önfeláldozásuk a teljesen idegenek és ismeretlenek önzetlen szolgálatában, megfajthetetlen rejtély előttük. Nem egyszer egyenest a nővértől kérdi egyik-másik: Mondja csak, kedves Nővér, mi ad erőt magának, hogy ifjú éveit és egész életét a kórház falai közt föleméssze? „A hit és szent hivatásom,” ez a szetetet leányának válasza, mely mindent megmagyaráz. Még a hitetlenek és gonoszok ajakán is elhal a szitkozódás Isten és a vallás ellen, ha a szegényektől körülvevő fehér kornettot megpillantják, vagy ha a kórház falain belül szemlélhetik a nővérek erényes életét.

S valóban hol szebb, hol meghatóbb a nővér megjelenése, mint a szegények, sebesültek és betegek között? A festőművész is legszívesebben nyomorgó, elaggott, foszlányosan öltözött szegények közé, vagy a betegek ágya mellé festi a fehér kornettos irgalmas nővért. Ott a mi legmegtisztelőbb helyünk. A szegények szeretetével, gondozásával és ápolásával dicsfényt körítünk társulatunk és szent alapítóink köré. Istennek örömet, magunknak pedig azt a békét és boldogságot szerezzük meg vele, amit a világ nem ismer és összes kincsével és élvezetével meg nem adhat nekünk. Szívünk vágyát egyedül Isten elégítheti ki, aki maga a szeretet.

(Folytatjuk.)

A SZERETET VETÍTŐ FÉNYE MELLETT.

Kedves Központi Lap! Ha jó néven veszed s ha nem nevensz ki miatta, közlöm veled lelki tapasztalataimat, amiket a minap egy épületes beszélgetésből merítettem. Elmondom egyszerűen a dolgot úgy, ahogy volt. Hárman ültünk az asztal mellett és a közös ruhaneműt javítottuk.

Munkaközben, amint ilyenkor szokásban van, — ha nincs is bent a Szokások könyvében, — beszélgettünk. De hát a szent szabály megengedi s ez még könnyebbé teszi ezt az amúgy sem nehéz mesterséget. A közelmúltban meghalt nővértársunk erényeiről folyt a beszéd. Szép tulajdonságain kívül, amelyeket életében mindnyájan észrevettünk rajta, talált még mindegyik olyan rejtett szép vonást is, ami a többieknek kikerülte a figyelmét. Minél tovább kutattunk s minél hosszabbra fontuk erényeinek fonálát, annál szebbé formálódott képe szemünk előtt. Szinte csodálattal gondoltunk rá, s boldogan mondogattuk: Lám csak, milyen magaslatra jut el s milyen tökéletessé válik az a nővér, aki a szent hivatásban a sok kegyelemmel közreműködik! Mert ez a jó nővér példás pontossággal követte mindenben a szent szabályt.

Ez azonban még korántsem a dolog veleje, amit veled, kedves Lapocskám, közölni akartam. A megboldogult nővér erényeinek tárgyalásából ugyan kifogytunk már, de még nem a beszédből. A képzetársítás folytán az elhunyt nővérről csakhamar áttértünk a még élőkre. Elmondtuk, hogy N. nővér milyen önfeláldozó tisztségében, mily szembetűnően gyakorolja mindenben a szent szegénységet, mily egyformán szívélyes és szolgálatkész mindenkiel szemben, stb. stb. Az első után sorra került egy másik, egy harmadik, negyedik, s valamennyi erényes, vagy látszólag kevésbé erényes nővértársunk.

Amint így a szeretet vetítő fénye mellett elemezgettük nővéreink erényeit és jó tulajdonságait, arra a szerencsés fölfedezésre jutottunk, hogy lám csak, mily sok megbecsülni valót, szeretetreméltó vonást, mennyi értéket és szépséget takar a mindennapi hibák és tökéletlenségek köpenye. Mennyi jót, nemeset találtunk még abban a nővérukben is, akiben eddig mindenki csak hibát és kivetni valót látott.

Egy a közös főhibánk, — jegyezte meg találóan egyik közülünk, — t. i., hogy nagyon kevésbé értékeljük, nem látjuk, sőt sokszor nem is akarjuk látni a jót nővéreinken.

De annál élesebb szemmel nézzük hibáikat; csakis ezeken akad meg a szemünk s ezekről kerepel nyelvünk. Pedig én most úgy látom, — szolt a másik, — hogy a magam és nővértársaink fogyatékosága és napi tökéletlensége csakugyan nem egyéb, mint hétköznapi ruha, kopott s kisé izléstelen köpeny, amelyet az isteni Jóság csak azért tűr meg rajtunk, hogy alázódjunk s ne bízzuk el magunkat, hogy türelemmel legyünk egymás iránt s hogy senki ember fiát ne önmagáért, hanem Istenért szeressük. Ebben igaza van, okoskodott a harmadik, s tény az is, hogy a bölcs Úristen, ahhoz, hogy az égben megjutalmazhasson, most munkát kíván tőlünk. Kívánja, hogy ki-ki a maga hibáit kiírta, rossz természetét, szóval azt az izléstelen köpenyt levesse, hogy Ő majdan reánk adhassa az örök ünneplőt, az örökös násznap glóriás ruháját.

Megható lágy érzés itatta át lelkünket, amint így a szeretet világitásában néztünk minden nővértársunkra. Szinte éreztük, hogy sziveink szorosabban kapcsolódtak egymáshoz. A benső boldogság áradata, amely e kedves társalgásból kifolyt, mennyei nyugalommal telítette szívünket.

Az elmélkedéshez csengették. Mikor összeraktuk munkánkat, oly boldogan s egyben oly kérdően néztünk egymásra, mint hajdanában az emmausi tanítványok. S ha nem is szóval, de lélekben azt kérdeztük egymástól: Nem gerjedezett-e szívünk a szeretettől, mikor ily szeretetteljesen beszélünk nővértársainkról? Urunk velünk volt. Az elmélkedésben még sohasem éreztem annyira közelségét, mint aznap. Ugye szép tapasztalatok ezek? Kedves Lapom, mit szólsz hozzá?

Bravó! Örvendek az ilyenféle tapasztalatoknak. Istennek legyen érte hála és dicséret! Hogy mit szólok hozzá? Nos azt, hogy forrón óhajtanám, bár örökre megszűnnék szent Vince és boldog Lujza gyermekei között az az átkos szokás és vétkes könnyelműség, hogy mások hibáiról beszélnek, holott az csak hidegséget szül, sok bajnak, viszálykodásnak s egykoron a tisztítóűzben sok kínos szenvedésnek az okozója. Milyen örömük volna jóságos alapító-

inknak, hogyha inkább az az áldott szokás honosodnék meg magyar leányaik között, hogy felebarátjuknak, főkép nővértársuknak jó tulajdonságairól, nem pedig hibáiról beszélgetnének, ha már éppen beszélni óhajtanak róluk.

Mennyi szeretetlenségnek, ellenszenvnek, sőt csúf pletykálásnak ásná meg ez örökre sírját. Hej! be nevet a gonosz lélek, ha még a szeretet leányai is pletykálnak! S vajjon nem üti-e fel fejét ez a hiba némely házban?

Milyen jó lenne, ha a napsugárszövetség a megszólás, pletykálás és mindennemű szeretetlen beszéd kiirtását is fölvenné programjába! Vagy, ahol ez még nem alakult meg, a legbuzgóbb nővérek létesítenének maguk között egy szeretetszövetséget, amely csakis az említett hibákat veszi üldözőbe. Még pedig első sorban jó példaadással, hogy a tagok maguk se beszéljenek mások hibáiról; másodsor szeretetteljes, tapintatos figyelmeztetéssel, kéréssel, ha mások ily témáról beszélgetnek; s harmadsor, főképen buzgó imádsággal a szeretet erényének minél nagyobb mértékben való elterjedéseért, fűszerezve kis önmegtagadásokkal.

Nos,¹ kedves Olvasóim, hány házunkban talál majd visszhangra a szeretetnek e szózata? Meglátom! Ha minden házban csak két, vagy három nővér szövetkezik, már e kis csapat is nagy diadalra viheti a szeretetnek szent ügyét.

Ezekért a kis vitézekért imádkozik

a Központi Lap.

A keresztes hadjárat.

Ez a szent mozgalom egészen társulatunké és drága Anyaházunkból indul ki, kell tehát, hogy mindnyájunk érdeklődését fölkeltsse és érte lelkesüljünk. Nt. tartományi Elüljáróinknak határozott óhaja, hogy mi is szívvel-lélekkel e mozgalomhoz csatlakozva, megszervezzük a Csodás-érem Társulatának kebelében, iskoláinkban és ifjúsági

egyesületeinkben a Keresztes Hadjáratot a párisi minta szerint.

A következő Központi Lap, amely Isten segítségével szeptemberben jelenik meg, közöl majd erre nézve részletes magyarázatot és útmutatást.

Egyelőre is a megfontolás és tanulmányozás szempontjából közöljük kedves Kogler (Anna) Leopoldin nővér levelét, aki a messze távolban is nagyon szíven viseli magyar tartományunk ügyeit s azért részletesen beszámol a Csodás érem „Keresztes Hadjáratának” párisi működéséről.

Paris, 1923 február 16.

SZERETVETISZTELT ASZISZTENS NŐVÉREM!

Urunk kegyelme legyen mindig velünk!

Hogy lássa jóakaratomat, amellyel az ifjúsági egyesületek iránt érdeklődöm, néhány útbaigazító gondolatot küldök, különösen a csodálatos érem „Kereszteshadainak” szervezését illetőleg, amint azt itt nagy hévvel, tűzzel most nemrég nyélbeütötték. Amint mondják, igen szép eredménnyel dolgoznak. A következőkben adom a tervezetet:

1. A csodálatos érem hivatalos felvétele és viselése.
2. A Mária-Társulat igazgatónőjének megkeresése a felvétel érdekében.
3. Kötelezi magát, hogy a csoportjának (amelybe soroztatik) előírt kötelezettségeit megtartja.

Különböző csoportok:

1. A **Szeplőtelen Szűznek kicsi Apródjai**, akik még nem járultak az első szent áldozáshoz.
2. A **Szent Szűz Vitézei**, illetve **Lovagjai**, akik már járultak az első szent áldozáshoz és tagjai az „Órangyal” társulatnak. 11-15 évig.
3. A **menyég Királynéjának Tisztjei** az esdők és Mária-gyermek kebeléből.
4. **Mária**, a **Szeplőtelen Szűz tiszteletének Terjesztői**, a legnagyobbak.

A „Keresztes-Hadjáratba” való felvételkor az illető a Csoport jelvényét kapja, az Apródoké és Lovagoké fehér, a többié kék.

Kétszer havonként általános gyűlés.

Az **Apródok** csoportjába való felvételhez szükséges, hogy az illető kérelmezze fölvételét, melyet azonban csak egy havi próbaidő után nyerhet. Hogy a Keresztes Hadjárat csoportjába fölvétessek, naponként tartozik egy „Áve-t” imádkozni a háromszori fohással: „Ó bűn nélkül...” az Egyesület szándékaira. Végre hűségesen teljesíti a lapocskán föltüntetett gyakorlatokat és számot ad egyben, de *név nélkül*. E lapokat az illető csoport vezető nővére (megjegyzendő: minden csoportnak külön vezetője van, de valamennyi a Mária-Társulat igazgatónőjének hatáskörébe tartozik) minden vasárnap összegyűjti és az eredménynek összegét mindig egy más-más Apróddal (sorba mennek) olvastatja fel.

2. A **Lovagok** csoportjába való fölvételhez szükséges föltételek: A felvételnek kérelmezése; a felvételt a havi próbaidő előzi meg; a csoport névsorába való beiktatás; naponként egy tized rózsafűzér; havonként egy szent áldozás az Egyesület szándékára; az adott lapocskán föltüntetett köteleességek hűséges teljesítése és beszámolás. A lapok gyűjtése stb.

3. A **Tisztek** csoportjába való felvételhez szükséges föltételek: A fölvétel kérelmezése; egy havi próbaidő; két tized rózsafűzér; hetenként egy szent áldozás; a Szeplőtelen Szűz zsolozsmájának elvégzése; a lapocskák pontos vezetése.

4. A **terjesztők** csoportjába való felvételhez szükséges föltételek: A felvétel kérelmezése... próbaidő... beiratás. Az előző csoportok kötelezettségeihez még az egész olvasó elmondása, szent áldozások, zsolozsma. A lapocskák rendbentartása, a havi gyűlésen való megjelenés.

A mondottaknak világosabb magyarázatát a nyomtatványok címén küldött kis füzetkékben és nyomtatott lapokon leli. Hangsúlyoznom kell, hogy e füzetke cikkei közül néhányat maga nagyontisztelendő generális anyánk szerkesztett. Látni való tehát, hogy ő személyesen foglalkozik e szent ügygel. Megjegyzem még, hogy jó generális anyánk épen ezt a számot vitte Rómába, hogy a Szentséges Atya áldását kérje rá.

Szeretetteljes tisztelettel az édes Jézus szeretetében stb.

Leopoldin nővére

Az Eucharisztikus Leányszövetség Budaörsön.

Sok gondolkodás tárgya volt, mi történjék a 15 éven aluli, de az elemi iskolából már kimaradt leánykakkal, mivel a Mária-társulat új szabályzata szerint csak fent említett korban kaphatják meg a zöld szallagot. A pirossal pedig a nagy leányok nem szívesen járnának.

Mária-társulatunk ft. igazgatója indítványozására megalakult tehát az „Eucharisztikus Leányszövetség.”

A tagok sárga (az Oltáriszentségre emlékeztető szín) szallagon viselik az Oltáriszentség érmét, melynek másik oldala szent Tarziciusz képe helyett, ki a társulat védőszentje volna, — a legmértősebb Szentség egyik kiváló tisztelőjét: szent Alajost ábrázolja. Ez a fajta érem volt ugyanis legolcsóbb és nagyobb mennyiségben is kapható.

Az első fölvétel ez év február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony napján, a délutáni istentisztelet után történt.

Ez alkalommal a ft. igazgató úr, ki ez új társulat vezetését is átvette, rövid vonásokban vázolta a társulat célját: a legmélt. Oltáriszentség imádását és megkérlelését; feladatát és a tagok kötelességeit. Mint egyik főcél emelte ki, hogy a társulat a gyermekek által kívánja a szülőket, a felnőtteket is az Úr Jézushoz vezetni, az isteni Gyermekbarát szavait tartva szem előtt, aki mondá: „Engedjétek hozzám jönni a kisdedekeket!”

Egyébként a fölvétel sorrendje a következő:

1. Veni Sancte.
2. Szent beszéd.
3. Kérdések:

Pap: Akartok-e a legmértősebb Oltáriszentségben jelenlevő Jézussal szövetséget kötni?

Gyermekek: Akarunk.

Pap: Milyen igérettel akartok ebbe a szövetségbe fölvétetni?

Gyermekek: Igérjük, hogy az Oltáriszentségben köztünk lakozó édes Jézust gyakran meglátogatjuk és, hogy méltó szent áldozással gyakran tiszta szívünkbe fogadjuk.

Pap: És meddig akarjátok ezt az ígéretet megtartani?

Gyermekek: Mindenkor.

4. A felveendő hangosan bemondták egymásután a nevüket és ígéretük alapján az Eucharisztikus-leányszövetségbe felvetteknek nyilvánítottak.

5. Az érmek megszentelése és feladása e szavak kíséretében: Fogadd az Eucharisztikus-szövetség jelvényét, testednek és lelkednek üdvére, hogy a legm. Oltáriszentség által és szent Alajos pártfogása mellett az örök életet elnyerjed, az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek nevében. Amen.

6. Ének az Oltáriszentségről.

A gyermekek v. szafajtott öröme akkor érte el tetőpontját, mikor egyenkint az oltárhoz lépve, megkapták a sárga szallagot, számszerint 76-an.

Az Eucharisztikus-leányszövetség a farsangi napokban tartotta meg első imádását, melyen a Mária-társulat, a Szeretet Egyesület, az Órangyal-társulat és számos idegen is részt vett. Ez az imádás farsangkor eddig még sohasem volt. Ez évben először. Kötelező havi imádási óráját a társulat a hó első vasárnapján tartja meg, lehetőleg az áldozással kapcsolatban. Az imádás sorrendje még nincs tüzetesen meghatározva, azért még nem közölhető.

A tagok kötelessége a fent említett imádási órán kívül, a helyi körülmények figyelembevételével, a 6 hetenkinti szentáldozás. Minden napra kötelező imájuk: reggel egy felajánlási ima az imaapostolság szándékaira, 3 Üdvözlégy és e fohász: Mária, édes Szűz Anyám, őrizd meg ma minden súlyos bűntől! Este ismét 3 Üdvözlégy és e fohász: Mária, édes Szűz Anyám, őrizd meg ez éjjel minden súlyos bűntől!

Minden vasár- és ünnepnap délutánján szent áldás után egy iskolateremben gyülekeznek a tagok, hol rövid oktatás után elmondják a mindennapra kötelező imák közül a följánlást az imaapostolság szándékaira és az „Apostoli rózsafüzért” e hármasszándékra: 1. hogy terjedjen a földön a jó Isten dicsősége, 2. az igaz hit terjedéséért, 3. jó papokért. Végül valamely Oltáriszentség-énekből 2-3 versszakot énekelnek.

Ennyit tudunk eddig a társulatról, illetve Eucharisztikus-szövetségről mondani, amely úgy látszik, jól bevált.

E társulatról a Szeretet-Egyesületben is tett említést a ft. igazgató úr, s meghívta tagjait a fölvételre és imádásokra, kifejtven

előttük az Oltáriszentség imadásának jelentőségét. Nagy figyelemmel hallgatták, s van remény, hogy a havi imádás idővel általános lesz. Adná a drága Úr Jézus, hogy mindenki áldja és imádja Őt végtelen szeretetének Szentségében!

HOGYAN MŰKÖDNEK GYÖNGYÖSI KEDVES NŐVÉREINK A SZEGÉNYEK ÉRDEKÉBEN.

Kedves Központi Lapunk!

Óhajod szerint egy kis beszámolást adunk szerény működésünkről. Az 1917. évi Központi Lapban megígértük, hogy majd írunk még a leégett kis gazdasági házunkról, és most kedves kívánságodnak eleget téve, beválljuk ígéretünket s egyben szívesen engedelmeskedünk.

Tervünk mindig az volt, hogy a körülöttünk levő szomszéd házakat megvéve, jobban terjeszkedhessünk és mindig több jót tehesünk a szegények és gyermekek érdekében. De akik ezen szándékunkról tudomást szereztek, egyszerűen kinevettek, mert azt tartották, hogy ezek a tulajdonosok soha sem adják el a házukat. De ami az emberek előtt megmosolyogni való lehetetlenségnek látszott, azt mi a jó Istentől erős bizalommal kértük és reméltük.

Egy alkalommal tisztelendő nővérünk a növendékeknek tanítást tartva fölemlítette, milyen boldogok ők és milyen hálával tartoznak a jó Istennek és kedves szüleiknek, hogy őket tanítatják, neveltetik, s alkalmat nyújtanak szívük-lelkük nemesítésére. De hány szegény gyermek van, aki mindezt nélkülözi, és megfosztva minden szeretettől, vad-virág módjára nő föl. Buzdította a gyermekeket, imádkozzanak, hogy a házakat megkaphassuk, hogy így a szegényeken segíthessünk. Majd tisztelendő nővérünk egy kis selyemzacskót akasztott szent József nyakába e fölírással: „Kegyes adományok.“ A legkisebb 6 éves növendéket, — aki maga is szegény árva, — annyira meghatotta a szegény gyermekek szomorú sorsa, hogy letette alaptökének az összes vagyonát: két krajcárt. Ezt tettük először szent József zacskójába, ez volt az első kegyadomány. És mi lett a két krajcárból?!

Nemsokára hírért hallottuk, hogy a harmadik szomszédunk

eladja a házat. Mindjárt megragadtuk az alkalmat és kedves Előjáróink engedelmevel csakhamar meg is vettük. Ezzel tervünk megvalósításához megtettük az első lépést. A kétkedők gúnyos mosolya egy kcsikét megfagyott.

A kis házba 1916 február 11-én Lourdi Boldogasszony ünnepe vonultunk be. A két krajcáros kis alapító vitte elől szent József szobrát. Utána négy nővér következett, karján egy-egy helyes kis malaccal. A házbellekből alakított processióval, — mihez nem hiányzott a zenekar a malacok részéről, — diadalmenelben birtokunkba vettük és megalapítottuk a kis gazdasági házat. A vitt dolgokat elhelyeztük a nekik megfelelő helyen, s örömjongva énekeltük el a „Józsefnek zengjetelek“ című éneket. Megboldogult kedves Hedvig nővérünk lett a kis ház lakójának az igazgatója és valóságos belső titkos tanácsosa.

Másfél esztendeig bírtuk a kis házat egymagában. A szomszédok még mindig nem akartak mozdulni. Görcsösen ragaszkodtak kis házukhoz, ami egészen természetes és érthető. Mivel azonban a szegényeken mégis segíteni kellett, az isteni Gondviselés megengedte, hogy a nagy tűzvész alkalmával szegény szomszédunk háza is porrá égett. Most már a telekért kezdődött meg a harc. Nem akartak tőle megválni, mi pedig pénz és pártfogó nélkül állva, teljes bizalmunkat Istenbe és szent Józsefbe helyeztük.

Közben megalakult nálunk a Szeretet Egyesület. A leégett városnak folyton növekvő nyomora és szegényeinknek mindig hángosabb segélykiáltása égető szükségét hirdette egy népkönyha és napközi otthon fölállításának.

Meg is kezdtük a népkönyhát télen negyven szegénnyel, a napközi otthont pedig a nyár folyamán körülbelül száz gyermekkel. A hely szűke miatt a szegények gondozását — legnagyobb fájdalomkra — abba kellett hagynunk. Az eszme megvalósításával azonban nem hagytunk föl.

Az említett telekért most már nem tettünk lépéseket, hanem imádkoztunk és bíztunk. Végre 1922. év május havában közvetlen szomszédunk — aki eddig azt hangoztatta, hogy nincs anynyi pénze a városnak, amennyiért a házhelytől megválna — átjött s eladásra kínálta kedves telkét. Az egyesületi hölgyek sokalták a kért összeget, az 550.000 koronát, s a vétel addig húzódott, míg a mi jó asszonyunk kijelentette, hogy most már egy millióért sem adja el. A hölgyek minden reményt föladtak.

Az alvilágiak keményen dolgoztak, mi pedig belekapaszkodtunk szent Józsefhe s könyörögve kértük, ha a jó Isten is úgy akarja segítsen. Tisztelendő nővérünk kitette a szobrát az emeleti folyosó végére, arccal a kérdéses telek felé; köréje virágokat tetünk s félóránként fölváltva, dolgoztatva imádkoztunk s elmékedtünk mellette. A bizalom nem maradt hatás nélkül.

Akik érdeklődéssel kísérték a Szeretet Egyesület eddigi működését, mindig jobban sürgették a népkonyha fölállítását, mert lázadástól féltek a nagy nyomor miatt. Ezért tisztelendő nővérünk föl is ment a polgármester úrhoz a dolog megbeszélése végett. Ez, bár másvallású, nagy jóakarónk, a Szeretet Egyesületnek pedig lelkes védője. — Most a legmesszebbmenő támogatást ígérte, s biztatott, csak tegyük meg az első lépéseket. Rövid idő múlva az Egyesületnek gyűlése volt, s vélellenül a polgármester úr is belátogatott. Látna miről folyik a tanácskozás, rövid megbeszélésre szólította föl az Egyesület igazgatóságát. Tárgyalás közben beállít a szomszédasszony megbízottja s vételre kínálja a telkét, abban az árban, amelyben először ajánlotta. Az alkú mindjárt megtörtént, s három nap múlva mienk volt a telek. Hogy szent József milyen köszönetben részesült, az leírhatatlan.

A telken állt egy tető nélküli kis ház. Erről azt határozták a tanácsban, hogy betetőzik és jó lesz ideiglenes népkonyhának. Hanem a kormánybiztos úr, nagy jószágában, hogy gyorsan elkezdhessük az építést, egy szép délelőtt a földig lerontatta. Mire mi föleszméltünk, a kis házból kő kövön nem maradt. Olyan siralmas arccal álltunk körülötte, mint valamikor Márius Karthágó romjainál. Most már meg volt a telek ház nélkül. Tisztelendő nővérünknek mentő gondolata támadt. A velünk átellenes kertész-házban volt egy tágas műhelyünk az emeleten, amelyben a kommun alatt a vörösek gyűléseztek s bennünket rémítettek. Ezt rendeztük be ideiglenes népkonyhának. Így a vörös proliotthon lett az ideális értelemben vett kommunizmusnak: a krisztusi szeretetnek meleg fészke. Így az isteni igazságosság is némi engesztelésben részesült.

Most már volt telkünk is, szobánk is, de nem volt se pénz, se élelem. Szerencsére tisztelendő nővérünk, számítva a népkonyhára, gyűjtött a nyár folyamán kis zsírt, lisztet, babot. 1922 november 23-án szent József oltalmában bízva, a Szarepta-i özvegy néhány csepp olajával s maroknyi lisztjével megkezdtük

tehát Isten segítségével a népkonyhát 300 szegény részére.

A polgármester, látva a város szegényei érdekének fölkarolását úgy az Egyesület igazgatója, mint tagjai részéről, mindjárt 200.000 K-t adott az őszi bevásárláshoz. Mi is bátorkodtunk igénybe venni megígért támogatását s azóta már összesen 632 ezer K-t adott a népkonyha javára.

Hölgyeink nagy buzgalommal adnak, gyűjtenek élelmiszert. Sőt kis iskolásaink is megható módon mutatják ki szeretetüket a szegények iránt: szónélkül a tanszékre teszik legjobb falatjukat, nem egyszer kis kosarukban hozott zsirral, babbal, pár szem krumplival gyarapítva a népkonyha élesztárát. Egy kis pöttön első osztályos a tízóráira kapott három szem töpörtyűjéről is nagylelkűen lemondott a szegény gyermekek javára.

A főzést a mi drága kis 70 éves Jusztina nővérünk végzi két asszonnyal. Naponta három nagy üst étel fogy el. A szegények száma napról-napra növekszik, úgy, hogy már 300-ról 500-ra szaporodott. A kiosztást tisztelendő nővérünk végzi az iskola nővérekkel. Egyfélét főzünk; vagy jó sűrű levest, vagy főzeléket, s hozzá kenyeret is kapnak. A kis iskolások jólakásig, a felnőttek pedig egy-egy adagot kapnak fejenként.

Van egy pár igen érdekes szegényünk. Ha már két porciót is elfogyasztott, harmadszor is jön, azt állítva, hogy még nagyon keveset kapott. Ezekkel úgy teszünk, mint szent Chantal a szegényeivel: nem küldjük el őket, hanem megtöltjük edényüket újra. Közben pedig arra gondolunk, hogy mi is hányszor megyünk a jó Istenhez üres edénnyel, amelynek tartalmát talán elpocsékoltuk... és Ő fölrovás nélkül mindig újból megtölti azt.

Egy érdekes bácsink is van. Már az első adagnál bejelenti, hogy ő még egyszer jön, mert a kedves felesége beteg, nem jöhet el, elfogyasztja tehát annak a részét is, nehogy valamiképpen kárba vesszen. Különben roppant szertartásos öreg. Csak a „fönöknővel“ áll szóba, mert tudja, hogy ott mindig eredményes a kihallgatás. Ha esetleg nem találja itthon, bejelenti magát másnapra, meghatározva pontosan a „vizit“ idejét.

Egyébként, szegényeink nagyon kedvesek és előzékenyek. Hogy egy pár szegény öregot megkíméljenek a meredek lépcsőjárástól, leviszik nekik az ételt; a betegeknek, nyomorultaknak hazahordják s ha vélellenül ima előtt kezdenénk osztani, figyelmeztetnek: kedves nővér, még nem imádkoztunk.

Most már csak az az egy óhajunk van, hogy szent Vince

atyánknak ezt a legkedvesebb művét állandósítsuk, és így a szegények anyagi szüksége mellett a lelkieket is kielégíthessük Mert mint szent atyánknak, nekünk is a szegények a legnagyobb gondunk és legfőbb örömünk.

Szent József napról-napra előbbre viszi ügyünket. Ma kaptuk az örvendetes hírt, hogy a népjóléti miniszter úr egy millió K-t utalt ki a ház fölépítésére. A tervrajz is már készen van. Február 25-én összeül a tanács a városnak legkiválóbb embereiből s megbeszéli az építés megkezdésének idejét s a szükséges pénz beszerzésének módozatát.

Akik régebben az eszme fölött mosolyogtak, most az ügynek legbuzgóbb pártolói.

Legközelebbi levelünkben pedig beszámolunk majd arról, hogy mi lett Isten kegyelmével és szent József közbenjárására a két krajcáros alaptökből.

Szent József tiszteletét mindenkinek melegen ajánljuk, csak alázattal kérjük hagyják őt egyelőre békében, mert itt nálunk annyi a dolga, s oly halaszthatatlanok az ügyek, hogy minden perce le van foglalva s így nem ér rá más dolgokat elintézni.

Igaz szeretettel üdvözölnék kedves Központi Lapunk, hű olvasóid a

gyöngyösi Mária tanodában.

A csodás érem.

Az elmúlt év októberében egy rendkívüli imameghallgatás történt a csodás érem által. Az eset a következő.

Egyik tanítványunk a képző elvégzése után tanárnői oklevelet nyert az „Erzsébet Nőiiskolán.” Minthogy polgári iskolában nem kapott állást, puszta elemi iskolát vállalt el a jobb jövő reményében. A családi körből mint örökölt virágszál került az életbe. Lelkének liliumát a szűz Anya palástja védte naptól, portól. A költői tehetséggel megáldott leány, — egyébként kongregánista, — versekben is kifejezte szeretetét az égi Anya iránt. Minden jel arra mutatott, hogy mint ideális nő állja majd meg a helyét az életben. Ámde a hozzáfűzött remények nem valósultak meg.

A puszta csak egy úri család volt, az urasági intézőé. Ez teljesen új légkör volt az ő számára. Mikor karácsonyi szünetre hazajött, édesanyja kétségbeesve látta gyermekén a változást. A zsidó intéző felesége durva kézzel ledöntötte azt az oltárt, melyet az anyai kéz és a zárda 12 évig épített. „A testét ápolták, — mondta nekünk a szomorú anya, — de a lelkét megölték.”

Az idegen befolyás ellensúlyozására azt ajánlotta gyermekének az anya, hogy inkább zenével és tudományos könyvek olvasásával töltsé szabad idejét.

Mivel zongora csak az intézőnél volt, a leány nem szakított teljesen a családdal. Az anya intelmét követve olvasott is, de válogatás nélkül, s ez levitte a lejtőn, a teljes hitetlenség örvényébe. A szünidőre atheista, kommunista elvekkkel telített blazírt lélek lett az egykor oly buzgó kongregánistából.

Jött a kommunizmus. Az elvakított, s most érvényesülni akaró fiatal leány lelkes pártolója lett. Egy alkalommal a tanítógyűlésen ellenünk is beszélt olyan értelemben, hogyha nem akarjuk meggyőződésünket a kommunizmussal összeegyeztetni, akkor hagyjuk el az iskolát. Emiatt az egész város elfordult tőle s a vörös uralom bukása után a leány a társadalom számkivetettje lett.

Két évig valóságos remeteként élt a városban. Folyton attól rettegett, hogy beszéde miatt elfogják. Isten nélkül viselt megaláztatása fölemésztette lelki erejét, a betegség kikezdté egészségét. Mind gyorsabb ütemben sietett a sír felé, anélkül, hogy erre valaki figyelmeztette volna.

Elhatároztuk, hogy meglátogatjuk, s e szándékunkat megizentük neki. Mivel sejtette, hogy gyónásról fogunk beszélni, nem óhajtotta látogatásunkat. Néhány nap múlva azonban mégis értünk küldött.

A viszontlátás nagyon fájdalmas volt. Az egykor viruló leány csontvázként feküdt az ágyon, — arcán a tüdőbetegek rózsáival. Hát még a lelke!... Gyermekkoráról beszélgettünk, ami kellemesen érintette, de vallásról, gyónásról egy szót sem szóltunk. Mielőtt elmentünk, az egyik

nővér csodás érmet helyezett a nyakára azzal a kéréssel, hogy a fohászt minden este mondja el. Mosolyogva fogadta, de az imát nem ígérte meg.

Távozásunk után így szólt édes anyjához: „Ha hinni tudnék, most örülnék az éremnek.“ Nem vette le nyakáról és kérte övéit, mondják el a fohászt minden este. Mi is megkezdtuk az imát. Minden órában feltört gyermekeink ajkáról az esdő fohász egy lélekért, a szűz Anya zsá-molyához.

Néhány nap múlva gyermekkori gyóntatója ment hozzá, de Istenről, gyónásról, hallani sem akart. Az imát megsokszoroztuk és feltétlenül bíztunk a jó szűz Anyában, ki nem is hagyta el gyermekét.

Egy látogatás alkalmával feszületet kapott. Rápillant, áhítattal megcsókolja, a könnyek elfutják szemét. A kegyelem ideje elérkezett.

„Gyónni akarok, — mondja övéinek, — de ne sürgesetek, mert életgyónást végzek és arra jól kell készülnöm.“ Két napig foglalkozott a lelkével és a bánata olyan őszinte volt, hogy a gyónás elvégzése után lelkiatyja így nyilatkozott: „Úgy gyónt, mint egy szent. A tíz nap alatt — első látogatásától számította az időt, — valóban csodálatos átalakuláson ment át a lelke.“ A feloldozás után vágyva kívánta Jézust, kinek szentséges Szívén boldogan pihent meg három évi tévelygés után. Nyugodtan beszélt a halálról, s gyermeki bizalommal mondta: „Nemsokára meglátom az Istent.“

Öt nap múlva csendesen szállt el lelke az örökkévalóságba.

Mi pedig hálás szívvel borultunk csodás érmű Nagyaszonnyunk elé, aki a tizenkettedik órában mentette meg a gonoszlélek karmaiból gyermeke lelkét.

Mária, Mária, Mária könyörögj, könyörögj, könyörögj értünk, szegény bűnösökért, most és halálunk óráján. Mária! Ó, Mária!

T. Labouré Katalin.

A PILISCSABAI MISSZIÓHÁZ HUSZONÖTÉVES JUBILEUMA.

Szent Vince fiai 1898 április 24-én vették át Magyarországon az első házat Piliscsabán, Pestmegyében. Boldogult József főherceg hozta őket Magyarországba és szerencsétlenül járt fia, László királyi herceg emlékére átengedte nekik piliscsabai vadászkastélyát, melyhez templomot is építtetett a csodásérmű Szűzanya tiszletére (az első templom a csodálatos érem tiszletére) és ellátásukról gondoskodott.

Ez idén volt tehát 25 éve, hogy a misszióspapok édes hazánkban megvetették lábukat. Ezt a jubiláris esztendőt a néppel akként ünnepelték meg, hogy Karácsonykor mind a három nyelven szent missziót tartottak, április 24-én pedig hátaltelt szívvel „Te Deum“-mal dicsőítették a minden jónak Adományozóját!

A TÁRSULAT MÚLTJABÓL.

III. Almeras hivatalai a társulatban, általános főnökké való kineveztetése előtt.

Szent Vince figyelemmel kísérte Almerast az erény útján való előhaladásban. A nagy lelki előmenetel, amit a kétévi próbaidő folyamán a tökéletességben tett, arra indították a bölcs alapítót, hogy ne rejtse már tovább véka alá az erénynek ezt a tündöklő példaképét. Alkalmat akart neki adni, hogy az Istentől nyert kegyelmeket és tehetségeket sokak javára érvényesíthesse. Elhatározta tehát, hogy pappá szenteltesse. Almeras gyöngéd áhítattal készült e magasztos ténykedésre. Jámbor lelkületének minden buzgalmát odairányította, hogy minél méltóbban részesülhessen az egyházi rend szentségében. Isten, aki az alázatosaknak adja kegyelmét, a fölszenteléssel együtt a Szentlélek malasztjának özönét öntötte lelkébe, amiről egész életén át gyakorolt áldásos működése tesz bizonyosságot.

Szent Vince most már arra gondolt, hogy a nagy reményekre jogosító buzgó fiatal papot, azokra a hivatalokra előkészítse, amelyekre már előre kiszemelte. E végből a társulat legidősebb, tapasztalt tagjait bízta meg lelki vezetésével. Almeras mély értelmességénél fogva csakhamar képessé vált mások vezetésére.

Alig töltött három évet a szent hivatásban, szent Vince őt a szeminárium igazgatójává nevezte ki. Almeras komoly felfogása az élet és a szent hivatás értékeiről, messze túlhaladta fiatal korát. Gyakorlatias oktatásaival, szabályhűségével és még inkább vonzó erényeivel, sok jámbor misszionárius szívébe átültette a hivatás szellemét és a tökéletesség utáni vágyat. Valamennyi tanítványa különös vonzódást és tiszteletet tanúsított iránta. Minden alattvalójával szemben oly egyforma szívélyességet és lelki jóságot tanúsított, hogy mindenki azt gondolta, őt szereti legjobban. Kitűnő bánásmódjával megtalálta a titkot, hogy mindenkinek szívét megnyerje.

Minden vasár- és ünnepnapon konferencia beszédet tartott. Azokon nemcsak a szemináristák, hanem mindenki, aki csak tehetett, részt vett. Két éven át tárgyalta az Úr Jézus eme mondását; „*Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok is tökéletes.*” E tárgysorozat keretében oly kenetteljes szavakkal fejtegette a jó misszionárius erényeit, hogy hallgatói mohón töltekeztek a szent igékkel, akárcsak valamely mennyei lakomával.

A leggyakrabban arra intette szemináristáit, hogy ne elégedjenek meg az erény látszatával. Azt az alapos erényességet kívánta tőlük, amely a tökéletes önmegvetésben gyökerezik és amely még azoknál is ritkán található, akik életszentségre törekusnek. Minden alkalmat felhasznált, hogy az erényben gyakoroltassa őket; minden módot kieszel, hogy ne csupán gépiesen, hanem meggyőződésből sajátítsák el az erényt. Így pl. egyszer meghagyta nekik hogy az elmélkedésben Isten előtt fontolják meg, melyik a szemináristának a legszükségesebb erénye. Másnap papírra feljegyeztette mindegyiknek véleményét. A legtöbb sza-

vazat az önmegtagadás erényére esett. Az általános véleményen nyugvó meggyőződésből kiindulva, a buzgó igazgató most teljes hévvel neki fogott, hogy szemináristái ezt a keresztény alaperényt minél tökéletesebben és minél állhatatosabban gyakorolják. Minden kínálkozó alkalmat megragadott, hogy a gondjaira bízottakkal megkedveltesse az önmegtagadást. Utódjának a figyelmét is fölhívta e tárgyra. Ebben látta az egyedüli eszközt, hogy a szemináristák az alapos erényességben, az Egyház és hivatás szellemében tökéletesbüljenek.

Almeras a munkásságnak embere volt. Hivatalának lelkiismeretes betöltése mellett megírta a szemináriumok vezetőinek szánt utasításokat, rendezte a szeminárium szabályait, amelyeket a mai napig is követ a társulat. Számos konferencia beszédet tartott s emellett kitént buzgósága által a breviárium közös végzésében és számtalan egyéb foglalatosság pontos teljesítésében, amelyek hivatálával természetesen vállaira nehezdedtek. De mindez nem merítette ki lángoló buzgóságát. Bármikor minden munkára készen volt, ha fölkérték.

Szent Vince jól ismerte Almerasnak Istentől nyert tehetségeit és önzetlenségét, amiért is teljes bizalmával ajándékozta meg hű fiát. A legkritikusabb ügyek lebonyolításában igénybe vette segítségét; fontos és kényes kérdések elintézését bízta rá, minden rangú és állású egyekkel szemben. Előre tudta, hogy Almeras okosan és Isten lelke szerint teljesíti a megbízatást. S hogy atyai bizalmát még jobban kimutassa, kinevezte őt még Saint Lazar asszisztensének is.

Almeras a missziókban is tevékeny részt vett. A legfontosabb misszióknak ő volt a lelke és vezetője. Mindehütt áldás kísérte működését. A missziós élet tartama alatt vonzó példájával egyrészt növelte rendtársaiban a szabályhűséget, másrészt könnyed kedvességével rögtön megnyerte a nép szívét és így, szent Pál szavai szerint: Mindenkiel mindene lett. Szent beszédei, bár magas képzettségről tanuskodtak, mégis oly egyszerűek és köz-

vetlenek voltak, hogy mindenki megérthette. Isten különös kegyelmet adott neki, hogy a gyóntatószékben a szíveket bánatra indítsa, az ellenségeket kibékítse, a pereseket kiegyenlítsse. Okossága, szelidsége és türelme ellenállhatatlannul vonzották Isten felé a lelkeket.

Ugyanabban az időben szent Vince az előkelő osztályból odasereglett világi egyének, valamint a *felszentelendők* lelkigyakorlatainak vezetésével is megbízta Almerast. A lelkigyakorlatok vezetésében igen jártas volt. Jól ismerte és még jobban alkalmazta a biztos siker eszközeit. Tőle bírjuk az azok jó végzésére vonatkozó legtöbb írott szabályt és utasítást. A legkisebb mulasztás sem kerülte ki figyelmét és nem késelt ezekre figyelmessé tenni rendtársait sem, akik e munkában neki segítettek. Bámulatos pontos volt mindenben, legnagyobb elfoglaltsága közepette is, egészen haláláig.

A munkásság, amit így több éven át mint igazgató és asszisztens szinte emberfölötti módon kifejtett s a vezeklési gyakorlatok, amelyeket emellett önként vállalt magára, testi erejét kimerítették, egészsége hanyatlott.

Szent Vince szükségesnek látta, hogy fia buzgóságának határt szabjon. 1646-ban a szeminárium igazgatását Lambert úrnak adta át, aki mint a társulat legidősebb és legérdemteljesebb tagja, méltó utóda lett Almerasnak. Azonban a munkamegosztás és a kímélet, amelyben most részesítették, nem sokat javított egészségén. Ettől az időtől kezdve Almeras folytonos gyengélkedésben, betegeskedésben, állandó szenvedésben töltötte még hátralevő életét. Az isteni Gondviselés azonban itt is csodálatosan működött Almeras vezetésében. Testi gyengélkedést bocsátott reá, hogy lelkét annál nagyobb mértékben megszentelje. Betegeskedése mellett is állandóan munkálkodott, Isten dicsőségére és a társulat javára. Mivel megrongált egészsége nagyrészt a házhoz kötötte, szent Vince oldala mellett élénk részt vett a két társulat beléletére és szellemére vonatkozó fontos munkálatokban. Mihelyt egy-egy betegségből felépült, szent Vince a távolabb eső tartomá-

nyok házainak látogatásával bízta meg. Almeras az ily feladatokat mindannyiszor mindenkinek meglegedésére, nagy áldással teljesítette. Szent Vince lelke meggyőződésében így nyilatkozott: „Ha valamely házban a lelkiélet kissé alábbhanyatlott, hogy az újból fölépüljön, a szabályszerű élethez visszatérjen és eredeti bugóságában megújuljon, elég, ha Almeras meglátogatja.”

Első hivatalos látogatása után, amit Genuában tett, szent Vince Rómába küldte, hogy ott egy ideig mint superior tartózkodjék. A misszionáriusoknak Rómában még nem volt saját otthonuk, hanem bérházban laktak. Azonban úgy a ház tulajdonosának szeszélye, mint egyéb körülmények miatt kénytelenek voltak helyüket gyakran változtatni. Almeras ebben nagy hátrányt látott, amely meggátolta a kis kongregáció fölvirágzását és fejlődését. Levélben ecsetelte szent Vincénél fiainak szánandó helyzetét és sürgősen kérte az új ház megalapítására a szükséges anyagi segítséget. A bölcs alapító azonban mérsékelve Almeras buzgalmát így írt neki: „Uram, ne előzzük meg az isteni Gondviselés terveit. Isten művei nem akkor létesülnek, amikor mi akarjuk, hanem amikor neki tetszik. Tekintsük Isten különös szeretete jeléül, ha követhetjük Urunkat szegénységében, akinek földön jártában nem volt hová fejét lehajtania.”

De az Isten szeretőknek minden javukra szolgál. Almeras, kinek szívét az isteni szeretet telítette, vágya teljesülésének késleltetéséből lelkihasznot merített. Szép példáját adta ez alkalommal önzetlenségének. Előre látta a sok jót, amit a Kongregáció az örökvárosban Isten dicsőségére mívelni fog, ha állandó otthonhoz jut. Elhatározta tehát, hogy a maga részéről nem mulaszt el semmit sem, hogy Isten szándékai idővel megvalósulhassanak. Szent Vince szívesen megengedte neki, hogy a nagyanyjától kapott jelentős örökséget egy alkalmas hely megvásárlására fordíthassa, de egyébként várakozással biztatta.

Almeras, Szent Vince hívására Rómából visszatérve, átadta utódjának, az új főnöknek a leendő új ház meg-

alapítására szánt összeget anélkül, hogy többé törődött volna vele, vagy, hogy később csak egyszer is szóvá tette volna e ház jövőjeért hozott áldozatát. Ő nemcsak egész személyét szentelte a kongregációnak, hanem vagyónát is, amelyet a társulat tulajdonának tekintett.

Mikor Almeras Franciaországba visszaérkezett, 1921-ben Saint Charlesban elfoglalta a házfőnöki állást. Ez a kisded hajlék, a szegénység és nyomasztó anyagi gondok mellett ebben az időben a politikai háborús viszályok miatt sokat szenvedett; sok veszélynek és nyugtalanításnak volt céltáblája. Szent Vince, aki tapasztalatból tudta, hogy Isten mily csodás oltalommal kíséri ezt a szentéletű miszcionáriust, előre tudta azt is, hogy ennek a sokat szenvedett háznak nem adhat nagyobb támaszt és segítséget, mint egy ily okos, érdemteljes férfiút.

1654-ben szent Vince Laon városába küldte Almerast, hogy ott a Szeretet-Egyesület hölgyeinek támogatása mellett, a 10 évig tartó háború folytán nyomorba jutott népet segítsen.

Az ellenség garázdálkodása a falvak templomait sem kímélte. Az Isten háza mindenütt üresen, kirabolva, szomorú képet nyújtott. A plébánosok és lelkészek otthagyták a híveket és a városban kerestek menedéket. Almerasnak megesett a szíve e siralmas helyzeten s az árva népen. Maga köré gyűjtötte a lelkeknek futásnak indult pásztorait, lelkes konferenciákat tartott nekik, s buzdította őket, hogy elhagyott és minden lelki segítségtől megfosztott nyájaihoz térjenek ismét vissza. Ellátta őket a szükséges egyházi ruhákkal, s így számos helyen lehetővé tette az istentisztelet megtartását és a szentségek kiszolgáltatását.

A nép és a Szeretet Hölgyek szentnek tisztelték. Bölcs tanácsaival, szívreható buzdításaival nemcsak élesztette bennük a kitartást, hanem egy világi testvér segítségével, aki utazásában vele volt, személyesen is fölkereste és segítette a város és a szomszéd községek szegényeit. Sok fiatal leánynak szerzett biztos menedéket, akiknek erénye

a végső szegénység miatt veszélyben forgott. Azonban ez a szakadatlan munkálkodás ismét túlhaladta erejét s a teljes kimerülés következtében ágyba dőlt. A testvér, aki vele együtt gondozta a szegényeket, most az ő ápolására sietett. De Almeras nem nézhette, hogy miatta a szegények nélkülözzék mindkettőjük segítségét. Így szólt hozzá: „Testvérem, menjen csak szegényeinkhez s hagyjon engem egyedül.” Magával mitsem törődött, azt sem engedte meg a testvérnek, hogy mellette virrasszon. Betegsége egyre súlyosbodott s majdnem a sír szélére sodorta.

Isten tetszéssel tekintett hű szolgájának önfeláldozó szeretetére és megadta neki a kegyelmet, hogy a szegények személyében még tovább is szolgáljon neki. Újból visszaadta az életnek. Mikor már annyira megerősödött, hogy utazhatott, Szent Vince visszahívta Parisba, ahol több nehéz ügy elintézése várt reá. Majd Saint Lazarban újból mint asszisztens működött. Megrongált, gyenge egészsége nem gátolta Almerast, hogy előbbi éveinek tevékenységével vezesse a felszentelendők lelkigyakorlatait és lelkiismeretesen teljesítse hivatalával járó egyéb munkáit.

Szent Vince, a 80 éves aggastyán, élete végét közeledni érezvén, az orvosok tanácsára utódját, Almerast egészsége helyreállítása végett Bourbon fürdőjébe küldte. De: „Ember tervez, Isten végez.” Ahelyett, hogy Almeras olt megkönnyebbedést talált volna, súlyos betegségbe esett. Az orvosok már minden reményt feladtak. De nem így szent Vince. Következő sorai erős hitéről, Istenbe vetett rendíthetetlen bizalmáról, valamint gyöngéd szeretetéről tesznek tanuságot. A Kongregáció egyik tagjának ezeket írja: „Almeras úr betegsége mindnyájunkat aggodalommal tölt el. Nem tudom, voltam-e valaha ily szomorú, mint most vagyok. Aggaszt a gondolat, hogy talán bűneim miatt veszi őt el tőlünk a jó Isten. Mindamellett erősen remélem, hogy Isten jósága, a kedvező idő és az orvosság hatása folytán egészsége megint helyre áll. Egyesítse kérem imáit a mienkkel és ajánljuk fel érte Urunknak közös fájdalomukat.

Isten csakugyan meghallgatta a szent alapító és az egész társulat imáját. Almeras ismét fölépült. Isten még 15 esztendővel hosszabbította meg életét. Felgyógyulása után Párisba visszatért, ahol tovább működött mint asszisztens szent Vince haláláig.

Az 1660-ik év derekán a szent alapító Richelieube, majd meg Poiton tartomány házainak látogatására küldte Almerast. Amint szent atyjának ezt az utolsó megbízatását szerencsésen teljesítette, rögtön útra készült hazafelé. De mielőtt elhagyta Richelieut ismét oly súlyosan megbetegedett, hogy élete újból veszélyben forgott. Isten különös kedvteléssel tette próbára hű szolgájának türelmét azáltal, hogy folytonos gyengélkedése mellett gyakori súlyos betegséggel is meglátogatta. De Almeras a sok megpróbáltatást lelke megszentülésére fordította és szent egykedvűségével, megadásával és türelmével, az egész társulatnak épülésére szolgált.

Betegsége hetekig tartott. Szent Vince ez idő alatt több levelet írt neki, amelyben tiszteletét és gyöngéd szeretetét megható módon nyilvánította iránta. Az egyikben így ír: „Az egész ház osztozik szenvedésében. Kétszeres buzgósággal kérjük az isteni Jóságot, tartsa meg önt nekünk. Azonban éljen Isten szent akarata mindazokban a megpróbáltatásokban, amiket reánk bocsát. Mikor Richelieube küldtem, Uram, nem sejtettem, hogy ott ilyen nagy baj következik be. Nos, ha ön és én még 15 sőt 20 évig élünk is, nem küldöm többé Richelieube. Mindnyájan érezzük jelenlétének hiányát. Visszatérése főképp nekem több örömet szerezne, mint bármi más a világon.”

Az alábbi levélben, amelyet szent Vince halála előtt írt, atyai szíve egész gyöngédségével halmozza el Almerast. Így ír neki: „Uram, mikor részesít minket Isten a vigasztalásban, hogy önt ismét egészségesen láthatjuk! Ez legfőbb óhajom! Ó, milyen nagy kegyelem volna ez számunkra. Sokszor kérem Istentől mielőbbi felgyógyulását. Ezt nem csupán a magam érdeke miatt teszem, habár ez is számottevő, hiszen szívem telve van nagyabecsü-

léssel és gyöngéd vonzalommal ön iránt. Első vagyok, aki osztozom szenvedésében és nélkülözöm jelenlétét. De még inkább imádkozom önért az egész társulat miatt, amelynek ön, Uram, eddig épülésére szolgált és melynek még szüksége van segítségére és jó példájára. Isten és ön iránt való hálából írom ezt önnek és ennél többet nem is mondok. Láthatja ebből, Uram, hogy Istennek tetsző dolgot mivel, ha a maga részéről mindent megtesz, hogy a szükséges pihenés folytán egészségét visszanyerje. Isten nem tagadja meg azoktól a testi-lelki erőt, akik a társulatban szándékainak végrehajtói, főképpen, ha szentséges Fia nevében kérjük tőle ezt a kegyelmet, aki önt, Uram, mindnyájunk javára társulatunkba meghívta. Ne kíméljen tehát semmit sem egészsége és hazatérése érdekében, amit annyira óhajtunk.”

Amint Almeras szerető atyjának ezt az utolsó levelet megkapta, — bár még nagyon gyenge volt, — útnak indult Páris felé. Egy hordágyon feküdvé érkezett szeptember 24-én, három nappal szent Vince halála előtt Saint Lázárba. A hosszú út Richelieutól Párisig annyira megviselte, hogy egyenest a betegszobába vitték, még mielőtt szent Vincével beszélhetett volna. Amint a jóságos atya fiának várva-várt megérkezéséről értesült, annyira örült, hogy szinte türelmetlenül várta a másnap reggelét. Még szent mise előtt a betegszobába vitette magát, ahol Almeras feküdt, s miután ott a legszentebb áldozaton részt vett, hosszasan beszélgetett vele. E beszéd tárgyát örök titok fedi. Valószínűleg megtárgyalta vele két lelkicsaládja fontos ügyeit s kioktatta mindenre, amit a rend, a fegyelem és a jó szellem megőrzésére szükségesnek tartott.

E hosszú beszélgetés után szent alapítónk ismét vissza vitette magát szobájába. És miután hő óhaja teljesült, hogy megegyeszer beszélhetett azzal, aki helyét a két társulatban majd betölti, szentünk már csak arra gondolt, hogy minél bensőbben egyesüljön Istennel a teljes megváltás által mindentől, ami földi s még saját testének porhüvelyétől is. A jóságos mennyei Atya csakhamar meg-

adta hűséges szolgájának az óhajtott kegyelmet, mert már másnap önkívületi állapotba esett és szeptember 27-én szent halállal fejezte be dicsőséges szent életét.

(Folytatjuk.)

A ZÖLD SKAPULÁRÉ.

(Az „Annales”-ből.)

A zöld skapuláré, vagy másnéven: Szűz Mária szeplőtelen Szívének skapuláréja, amelynek viseléséhez számos csoda és megtérés fűződik, nemcsak a közönséges hívők között, hanem szent Vince két lelki családjában is meg lehetős ismereilen.

Szenteljünk e drága zálognak néhány percet és rójjuk le kötelees hálánk adóját égi Anyánk szeretetének ezen újabb bizonyítékáért s lássuk az alábbiakban kissé közelebbről eredetét, viselésének előnyeit, és terjedését.

I. A skapuláré eredete.

1839 november 27-én belépett az irgalmas nővérek anyaházába egy jámbor hajadon: Bisqueyburu Jusztina, aki később a zöld skapuláré kinyilatkoztatását nyerte el. E kiválasztott lélek 1817 november 11-én született Mauleonban. Mint irgalmas nővér később a Carcassone-i ház főnöknője lett s mint ilyen halt meg 1903 szept. 23-án.

Már hivatásának első évében, 1840 január 18-án, — amidőn első ízben végezte szent gyakorlatait, — részesült az első jelenésben. Ima közben hirtelen a szent Szűzet látta maga előtt, hosszú fehér ruhában, világoskék palásttal, de fátyol nem volt rajta. Kibontott haja hosszan omlott vállaira, míg kezében szívét tartotta, melyből lángsugarak törtek fölfelé. Egész külső lényét méltóságteljes fenség, mennyei szépség kísérte.

A fiatal nővér csodálattal párosult félelemmel nézte a jelenést, melynek hatása alatt szinte alig volt képes megőrizni lélekjelenlétét.

A szent magány vége felé újra megisméltődött a jelenés, majd később, a nővér szemináriumi ideje alatt is négy, vagy öt ízben, főleg a szent Szűz nagyobb ünnepei alkalmából. E jelenések célja eleinte mintha az lett volna, hogy a nővérben a szeplőtelen Fogantatás iránti nagy áhítatot növelje, megszilárdítsa, később azonban kiderült, hogy Istennek más szándékai, más tervei voltak vele.

Jusztina nővér beöltöztetése után Blangi-ba került, ahol megérkezte után nemsokára, 1840 szeptember 8-án újra megjelent neki a szent Szűz. Jobb kezében szívét tartotta, amelyből lángok törtek elő; baljában azonban egy közép nagyságú, zöld színű gyapjúból készült skapulárét tartott, mindkét oldalán képpel; az egyikben a szent Szűz állott, úgy, ahogyan a nővér a jelenések alkalmával őt látta, a másikon egy lándzsával átdöfött szív, mely átlátszó volt mint a kristály, napnál ragyogóbb sugarakkal körülvéve. A szív fölött arany kereszt, körülötte pedig ovális alakban a következő szavak voltak láthatók: „Mária szeplőtelen Szíve, könyörögj érettünk most és halálunk óráján.”

Egy benső szózat folytán megértette a nővér a jelenés célját: a szent Szűz a szeretet leányainak kezébe egy oly eszközt akar adni, melynek segítségével azok a hitetleneket megértsék és őket jó halálra segítsék. Meghagyta a szent Szűz továbbá azt is, hogy e mintára skapulárék készíttessenek s azokat bizalommal osszák szét a nővérek a hívek között.

II. A skapuláré viselésének előnyei.

A zöld skapuláré viselése számos megtérést és csodás gyógyulást vont maga után. A lazarista Aladel úr, Jusztina nővérnek gyóntatója a következőket mondta: „Súlyos betegen feküdt Páris egyik kórházában egy hitetlen ember. Oly nagy volt benne vallásunk iránt az elkeseredés, hogy egy katolikus pap pusztá látása is dühbe hozta. Az őt ápoló irgalmas nővér egy zöld skapulárét

adott neki. A beteg elfogadta és állandóan a mellénye alatt viselte. Egyik este minden előzmény nélkül térdre esik, előveszi a skapulárét és könnyek között tesz ígéretet a szent Szűznek, hogy nyolc napon belül meggyónik. Azonban nem várt ennyi ideig. Már másnap töredelmes gyónást végzett s e naptól kezdve mindenki csodálkozására hősies türelemmel, megadással viselte betegségének nagy fájdalmait.

„Konstantinápolyban egy eretnek görög tért át a katolikus hitre és gyógyult meg a poklosságtól a zöld skapuláré viselése folytán. Örömmel hirdette mindenfelé és bizonyította be épületes életével halálját a boldogságos Szűz iránt, kinek e csodát köszönheti.”

Számos ilyen és hasonló esetet sorolhatnánk fel, melyek közül még említésre méltó ama gyilkosnak megtérése, aki 1859-ben Affre párisi érseket az utcán meggyilkolta. Bár a gyilkosság elkövetése után csak 11 év múltán tért meg, ezt mégis csak a zöld skapulárénak köszönheti.

IX. Pius pápa jóváhagyása.

IX. Pius pápa két ízben is jóváhagyta a zöld skapulárét. Először 1863-ban, másodszor pedig 1870-ben.

Meg kell azonban jegyeznünk, hogy a zöld skapuláré nem szoros értelemben vett vállruha, és semmiféle társulathoz nem tartozik; ez egy egyszerű kis zöld gyapjúdarab, kétoldalán képpel.

Mint ilyen kétszeres örömmel fogadjuk a szentszék jóváhagyását, mert ezáltal a skapuláré oly előnyökhöz jutott, amelyet még a csodálatos érem sem bírt 1894 előtt.

Hogyan viseljük a zöld skapulárét?

Jusztína nővér erre nézve is kapott utasítást a szent Szűztől. A zöld skapulárét a nyak körül (miként pl. az érmét is szokás) kell hordani. Bármely pap megszentelheti. Elégséges az is, ha valakinek a szobájában, párnája alá,

ruhája bélésébe helyezik el. Ajánlatos e skapulárét viselőnek, vagy legalább annak, aki a skapulárét valakinek adja, naponkint e kis fohászt végeznie: „Mária szeplőtelen Szíve, könyörögj érettünk most és halálunk óráján.”

Legyen a zöld skapuláré minden irgalmas nővér és Mária tisztelőnek kedves tárgya. Teljesítsük vele szívesen és örömmel a szent Szűz kívánságát, segítsünk általa sok-sok lelket jámbor életre, de kiváltképen boldog halálra.

KALAUZ.

Kerek egy év forgott le az idő tengelyén, amióta munkába és sajtó alá került a Mária-gyermekek „Vezérkönyve.” Isten segítségével végre elkészült. Útra és széthordásra készen, mosolyogva várja az érdeklődőket Központi-házunkban. Nagy reményeket rejteget magában és eped már a szeretet és béke csókja után azok részéről, akik oly türelmesen várták megjelenését és most lelkes örömmel nyújtják ki feléje baráti jobbjukat.

Csakhogy már egyszer elkészült! Hála Istennek érte! S több ily fohász tör ki e hír hallatára a szeplőtelen Istenanyát szerető szívekből. Tagadhatatlan tény, hogy sokáig megvárakoztatott, de érdemes volt várni.

Az útja közben föl-föltornyosuló akadályok, nehézségek, késleltető körülmények csak arra mutatnak, hogy Isten tervezte így, hogy ez az értékes könyv nem előbb, hanem épen most, Szűz Máriának virágos május havában készült el és indul Máriás lelkeket hódító útjára.

Tekintsük mindannyian e szép könyvet a szeplőtelen szent Szűz égi ajándékának. Fogadjuk anyai kezéből avval a készséges lelkülettel, amellyel tiszteletreméltó Labouré Katalin nővér a megbízást fogadta, melyet Aladel úrnak közvetített: „Atyám a szent Szűz azt akarja, hogy ön egy társulatot alapítson.”

Legyen ez a drága könyv ránk nézve a szeplőtelen Szűz kiváló záloga és ama határozott óhajának hírnöke, amely szerint anyai szíve kívánja, hogy a Mária-gyermekek társulata, ez a saját szűzi keze által Társulatunkba ültetett kert, szegény hazánkban is új tavaszi életre keljen, fejlődjék és gyarapodjék erényes tagokban és sajátos szellemében. A szeplőtelen Szent Szűz akarja! Ez a csatakiáltás győzelemre segít!

Indulj tehát utadra, kedves könyvecske és küzdj szeplőtelen és kitaróan a legszentebb eszme megvalósításának szolgálatában. Toborozz minél több ifjú szívet a szeplőtelen Istenanya zászlaja alá. Vidd magaddal minden téged szerető híved számára a szent Szűz üdvözlését és anyai áldását. Buzdítsd, ízzítsd mindnyáját szeretetére, erényeinek követésére. Biztosítsd őket, hogy míg hozzád hűek maradnak, míg a te útmutatásod szerint járnak el, szellemedben élnek és működnek, addig a szeplőtelen szent Szűz velük lesz és vele az egész mennyország.

A Mária-társulatok vezetőinek nem tudjuk eléggé ajánlani, hogy a Vezérkönyv tartalmát, különösen első részét figyelmesen olvassák át, tanulmányozzák, hogy első sorban is nekik legyen tiszta fogalmuk e szép Társulat mibenlétéről, eredetéről, céljáról és nagy feladatáról. Sőt Nagyon tisztelendő Vizitátornőnk óhaja szerint kívánatos volna, hogy a közös olvasásnál, pl. az ebédlőben is olvassanak, hiszen mindnyájunknak kötelessége, hogy műveinket ismerjük és irántuk érdeklődjünk.

Ha e szép könyv útmutatása lesz az egyes társulatok fundamentuma, a világ minden ferde irányzatával és ádáz ellenségével szemben megállja a küzdelmet és győzni fog. Ha e könyv alapján a világ minden részén sikerül a Mária-gyermekek-társulatát fölvirágoztatni, miért ne sikerülne nálunk is, szűz Máriának szentelt szegény hazánkban?!

Hogy a kedves érdeklődőknek e könyv tanulmányozását kiéssé megkönnyítsük, rövid tartalmi útmutatással is szolgálunk.

A könyv az eredeti utolsó francia kiadásnak megfele-

lően jelent meg. Három részre tagozódik. Az I. rész magában foglalja a társulat történetét, szervezését és szabályzatának ismertetését. A II. rész a lelkiéletre vonatkozó tanácsokat tartalmazza. A III. részben elmélkedéseket és imádságokat találunk. A kedves könyv egyszersmind imakönyv is a Mária-gyermekek számára. A francia eredetitől kissé eltérően több anyag került a III. részbe. Az elmélkedések száma a Szeretet Leányai Társulatának legújabb ünnepeivel és a két legnépszerűbb magyar női szent belevonásával gyarapodott. A szóbeli imádságok főképen egyházi imádságokkal és néhány hazafias imádsággal bővültek.

A társulat vezetőinek szeretetteljes irányításával reméljük, hogy a Mária-gyermekek minden alkalomra megtalálják kis könyvükben a megfelelő fölvilágosítást, elmélkedést és imádságot.

Habár a könyv ára 1000 K, mégis a mostani bolti árakhoz viszonyítva kedvezményesen jutnak hozzá Mária-gyermekeink.

SÍRHANT AZ IDEGENBEN.

A közel multban a Salzburg-i temető friss sírhanttal gyarapodott, amelynek göröngyei ízig-véig magyar szívet takarnak. Kedves Neumann Melánia nővérünk földi maradványai nyugosznak a messze idegenben. A magyar tartomány fájó szívvel gondol sírjára és sajnálattal szemléli benne a tettrevágyó erőnek összeroppanását. De megnyugszunk Isten szent végzésén; mert ugyanaz, aki őt nekünk adta, vette is el tőlünk. Áldjuk érte szent nevét.

Kedves Melánia nővér, mint a szeretet ideális leánya, 10 évig buzgólkodott és dolgozott a lelkek megmentésén Khinában, a pogányok földjén. Néhány év előtt az engedelmesség ismét visszavezérelte hazájába. Apostoli lelkülete, nagy szíve és a szegények iránt való szeretete itt is sokoldalú tevékenységre tüzelte. Khinában szerzett gazdag

tapasztalataival minden bajon, minden nyomoron segíteni igyekezett. Sok szegénynek és elhagyottnak imája és áldása hull idegenben ásoft sírjára. Akik közléről ismerték és látták buzgó működését a szegények között, áldva áldják emlékét.

Kedves Melánia nővér, mint nt. Vizitátornőnk kísérője idén szintén Parisban végezte évi szent magányát. A szent gyakorlatok befejezése után munkára vágyó lelkiülettel készült hazafelé. Mikor kedves utasaink május 4-én este 8 órakor Salzburgban a vasuti állomásra kimentek és jegyet váltottak Budapestre, kedves Melánia nővér még nem sejtette, hogy Isten bölcs tervében életútjának ez az utolsó állomása, amely az örökkévalóság kapuját nyitja meg számára.

A megrendítő eseményről beszámol Nagyontisztelendő Vizitátornőnknek Salzburgból küldött levele:

Salzburg, 1923 május 5-én.

SZERETETT KEDVES JÓ OFFICIAL NŐVÉREIM!

Urunk kegyelme legyen mindig velünk!

Sürgönyeim, melyek a legszomorúbb lesújtó hírt tartalmazták, bizonyosan megérkeztek. — A valóságot átélni is szomorú, borzasztó volt. — Érzem, hogy teljesen velem éreznek; azért, hogy minél előbb megtudjanak a szomorú haláleset — (az elhunyt nézve nem szomorú) — bekövetkezéséről valamit, sietek közölni mindent.

Nagyon hirtelen jött a halál. — Melánia nővérünk egész idő alatt nagyon kedves volt, mindenben részt vett; az utazásoknál szolgálalkész volt, még a világi férfiak segítségére is vállalkozott csomagjaik leemelésénél, feltevése-nél Soha egy szóval sem említé, hogy rosszul van. Egyik-másik hosszabb séta alkalmával kifáradt, nem tudott lépést tartani; ezt láttam, de annak tulajdonítottuk, hogy erős. A legközelebbi alkalommal nem hiányzott a kirándulásnál, tanulmányi útnál.

Tehát megállapodásunk szerint pénteken éjjel kellett volna indulnunk. Pénteken mi jól kipihentük magunkat, aludtunk éjjel félegetől reggel félhét-ig; ebéd után 4-ig. Este már 8 órakor kimentünk az állomásra, hogy itthon ne okozunk zavart. Az állomáson imádkoztunk, s még arról is beszélünk, hogy hogyan várnak otthon; hogy a virrasztó nővér bizonyosan imádkozik értünk, stb. Melánia nővér egy kis fiúval elbeszélgetett.

Amint a vonat megérkezett, úgy beszélünk meg, én előre sietek, lefoglalok két könnyebb csomag odahelyezéseivel két helyet és azután jövök, hogy segítségére legyek. Amint leszállok, közeledik felém és nagyon kimerültnek látszó arccal mondja: „Már nem bírok, vegyen hordárt.” „Szálljon fel gyorsan, kedves nővérem, üljön le, mindent ellátok,” — feleltem én. Ez volt utolsó szaváltásunk. Amint a csomagoktól visszajöttem, ő már fent volt. A waggont lecsatolták; tolattak. Én nem mehettem föl. Nem gondolva semmi komolyra, a hordárral beszéltem. Hirtelen egy hölgy jön és mondja: a nővér rosszul van, elájult. Semmit se tehettem, mert a waggont nem is láttam. Mikor végre felsietek, fekszik a folyosón, szép lelke már elszállt volt. Képzelmek el lelkemet, egész lényemet, fájdalmamat. Letérdeltem hozzá, szemei nyitva voltak. „Melánka” szólítottam. Semmi felelet. Fohászkodtam, mosogattam. Közbe az állomásfőnök intézkedett. Az első osztályú váróterembe vitték a hullát, a csomagjainkat is ott helyezték el. Nagy volt a részvét.

Visszamentem úgy éjjeli 2 óra felé a kedves nővérekhez. Előbb megvártam az orvost. Szívszélhűdést állapított meg.

Reggel a jó Vizitátor nővér behozatta, most itt fekszik kiterítve a központiházban. Még nem láttam, mert sürgősen írok leveleket.

Szegedre sürgönyöztem, hogy Melánia nővér hétfőn nem jön, levél megy. Irtam a szegény nővéreknek, azután a jó nagyontisztelendő Anyának Parisba. Temetése hétfőn délután lesz, így hétfőn éjjel indulunk Montecuccoli kedves nővérrrel, ha a jó Isten is úgy akarja.

Kérem sziveskedjenek jó Főtisztelendő Atyáinkkal és a főisztelendő urakkal közölni ezen szomorú és lesújtó eseményt.

Imáikat kérve, vagyok a jó Isten szent akaratán teljesen megnyugodva és még hálát adva, hogy e borzasztó katasztrófa itt történt, és nem egy órával később valamilyen idegen állomáson. A jó Isten nagyon jó.

A szent kereszt tövében

legcsekélyebb

Vilma nővérük

a sz. m. l. a sz. b. sz.

A testvér provincia gyásza.

Az isteni Gondviselés az alig életbe lépett cseh-szlovák tartománytól is nagy áldozatot kívánt. Pünkösöd vasárnapján költözött el az örök szeretet hazájába nagyontisztelendő Paczelt Agnella vizitátor nővér jóságos lelke, hogy elvegye a Szentlélek Úr Istentől szeretetben töltött életének méltó jutalmát.

A kis tartomány gyászában mi is szívből osztozunk, hiszen a drága elhunyt életének legnagyobb része a mienk volt. Mienk volt főképen új, felelősségteljes hivatalára való kinevezése előtt, amikor tartományunkban az asszisztens nővér tisztét töltötte be és nagyfokú erényességével mindnyájunk tisztelőjét és bizalmát bírta.

A nagyontisztelendő Paczelt vizitátor nővér mellhártyagyulladás következtében már hosszabb idő óta súlyos beteg volt. A baj nyomán izzadmány képződött, amely oly végzetessé vált, hogy az orvos állandó kezelése és a gondos ápolás sem menthette meg a drága életet. Az aratás Úra már érettnak találta, hogy learassa az ég számára.

Addig is míg életéről, betegsége és szép halála körülményeiről részletesebb értesítést nem kapunk, buzgó imáinkba zárjuk a drága elhunytak lelkét.

Kérdések — Feleletek.

Kirándulások alkalmával szabad-e a hitoktató úrnak, vagy a tanító kisaszonynak, akik a gyermekekhez csatlakoztak a nővérekkel étkezniök? — Nem szabad. A nővérek bárhol vannak, mindenkor teljesen elkülönítve, magukban fogyasztják el a kis útravalót, amit magukkal hoztak. Egyetlen kivételt képez az, ha valaki hosszabb utat tesz hajón, vagy vonaton. De ott is kívánatos, hogy amennyire csak lehetséges, tartsuk be pontosan az étkezésnek idejét úgy, mint otthon. Az utazó közönségnek nem szolgálja épülésére, ha a nővérek, alighogy a kocsiban elhelyezkednek, tüstént evéshez látnának, vagy pedig közvetlen a ki szállás előtt ennének.

Boldog Lujza anyánkról és első nővéreinkről olvasuk, hogy utazás alkalmával éppen oly hűségesen betartották a napirendet, mint odahaza. Ebben is követi őket a szeretet minden szabályhű leánya.

Szabad-e kiránduláskor a nővéreknek a plébánián étkezniök, ha a plébános úr meghívja őket s külön szobát ajánl föl nekik? Étkezhetnek-e valamely növendék szüleinél, ha azok mindenáron kívánják és sürgetik az ajánlat elfogadását? Mit tegyenek, ha azok arra hivatkoznak, hogy más házból való nővérek is elfogadták? — Ősi szép szokásaink, sőt a részleges szabályok egyik erre vonatkozó pontja határozottan tiltja az említett esetekben való étkezést. E szabálypont így szól: „Ha sokáig a házon kívül maradnak, ez esetben némi táplálékot vigyenek magukkal, ha azonban megesnek, hogy a nagy sietségben erről megfeledkeztek volna, akkor ugyan elfogadhatnak valami csekélységet, de azon feltétellel, hogy megfizetik, s vallják meg, hogy csakis kényszerűségből cselekesznek így.“

Világosan láthatjuk ebből, hogy szent Alapítóink mennyire óhajtják, hogy az étkezést illetőleg senkinek

terhére ne legyünk. Hálával tartozunk Istennek, aki ezt a szép előírást drága Alapítóinknak ugallta. Hűséges betartása a világiak nagybecsülését kelti fel; viszont a megszegése lealacsonyít. Azért legyünk erősek, még abban a kényes esetben is, ha nővéreink közül egyik-másik megfedkezett magáról és átlágtá volna a szabálypontot. Okosan mentegessük eljárásukat, de ne kövessük őket.

Ha a nővér bevásárlás céljából Budapestre utazik, szabad-e azon ürügy alatt, hogy se a Központnak, se más nővérháznak terhére ne essék, vagy, hogy a villamos költséget megtakarítsa, valamely ismerősnél, vagy abban az üzletben, ahol vásárolt, elfogyasztania a magával hozott útravalót? — Semmi esetre sem. Ha a Központl ház, ahol mindig édes otthonra találunk, távol esik utunktól, keressük fel a legközelebbi nővérházat, ahol szintén bármikor szíves vendégszeretettel részesítenek majd bennünket.

1923.

Elhunyt kedves nővéreink:

A nővér neve:	Kor:	Hiv.:	Hol:	Mikor:
Holzmann Kat. Augusztá n.	69	52	Márianosztra	Jan. 26.
Leitgeb Mária Alba nőv.	63	36	Bp. Rendörkór	Jan. 30.
Strozyk Erzs. Eustácia nőv.	57	39	Pécs kórház	Márc. 9.
Zingl Jozefa Izabella nőv.	49	30	Pécs kórház	Márc. 26.
Ráth Mária Jozefin nőv.	43	25	Bp. Irgalomház	Ápr. 4.
Bajnár Rozina Róza nőv.	53	33	Márianosztra	Ápr. 4.
Kubitzá Mária Alojzia nőv.	56	35	Bp. Gyermekkór	Ápr. 9.
Neumann Anna Melánia n.	55	32	Salzburg	Máj. 4.
Brestyánszky Már. Matild n.	65	16	Veszprém iskola	Máj. 8.

R. I. P.

